

Cuộc Sống Bi Thảm Của Kim Tuấn Tú

Contents

Cuộc Sống Bi Thảm Của Kim Tuấn Tú	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28

Cuộc Sống Bi Thảm Của Kim Tuấn Tú

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Chiaki, Hoa SátCharacter: YunJaeThể loại: Âm áp văn, hài, cổ trang, cung đình, ôn nhu công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-bi-tham-cua-kim-tuan-tu>

1. Chương 1

Ta là Kim Tuấn Tú, ta là tiểu thư đồng của Kim Tại Trung thiếu gia. Vốn ta là một thiếu niên vô ưu vô lự, mỗi ngày bồi thiếu gia đọc sách. Nhưng bắt đầu từ ngày đó, cuộc sống của ta phát sinh một biến hoá đầy kinh thiên.

“Tuấn Tú ca ca.” Người gọi tên ta chính là tiểu công chúa U Hòa. Nàng có hai kẻ hâm mộ, chính là Trịnh Duẩn Hạo bệ hạ tuổi trẻ tài cao, anh tuấn tiêu sái, phong độ nhanh nhẹn, anh minh uy vũ (lượt bớt 500 từ) cùng Kim Tại Trung thiếu gia nhà ta da dẻ trắng nõn, mỹ lệ bất phàm, khí chất hơn người, là mỹ thiếu niên siêu cấp vô địch thế giới.

“Công chúa, tìm Tuấn Tú có việc gì?”

“Tuấn Tú ca ca.” U Hoà kéo ta vào giữa lương đình rồi ngồi xuống, chớp chớp đôi mắt trong vắt đối ta nói: “Người nói, biểu ca2 cùng Tại Trung ca ca xứng hay không xứng a?”

“Không xứng a, bọn họ đều là nam, nói xứng làm sao được? Không nên dùng từ như vậy, công chúa a, người đọc sách sao rồi? Thầy giáo dạy không tốt à? Nếu dạy không tốt phải báo hoàng thượng giúp người đổi

thầy giáo khác a... Chẳng lẽ chính người học không giỏi! Người thế nào có thể không hảo hảo học tập vậy! Tuy nói công chúa không dùng đến sách nhiều cho lắm, nhưng cũng phải học a...”

Công chúa cắt ngang lời ta nói, “Tuần Tú ca ca, người xem a, biểu ca dương cương, Tại Trung ca ca âm nhu, xứng mà!”

“Bọn họ là nam!”

“Biểu ca anh tuần, Tại Trung ca ca xinh đẹp, xứng a!”

“Bọn họ là nam!”

“Biểu ca cao to, Tại Trung nhỏ nhắn đáng yêu, (Lời tác giả: tuy rằng Hoa Hoa của chúng ta rất cao to, thế nhưng khi đứng bên cạnh hắn, bộ dạng lại giống như một người vợ nhỏ, trông thật sự rất nhỏ mà động lòng người) thân hình siêu xứng!”

“Bọn họ là nam!”

“Chúng ta đem bọn họ kết thành một đôi đi!”

“Bọn họ là nam, là nam, là nam...”

Ta không chú ý đến vẻ mặt đầy hắc tuyến của công chúa, nói liên tục không ngừng nghỉ.

“Rầm!” Ta bị hù dọa, sao giống sấm nổ dữ vậy, nhìn một cái, bàn đá trong lương đình sao bị phá huỷ mất rồi, lại nhìn thêm cái nữa, công chúa một tay chống nạnh, một cước dẫm nát cái ghế đá, hai mắt bốc hỏa nhìn ta: “Kim Tuần Tú, lão nương đã nói như vậy, người còn muốn như thế nào nữa hả, muốn chết đứng không!!” Nói xong liền đối ta tay dẫm chân đạp, “Người giúp cũng phải giúp, không giúp cũng phải giúp, người phải cùng ta đem bọn họ kéo thành một đôi.” Nói xong lại bổ xuống thêm cước nữa.

Ai, cuộc sống bi thảm của ta chính thức bắt đầu rồi. Thiếu gia, ta xin lỗi người a!!

(1) Lương đình: Chòi nghỉ mát

(2) Biểu ca: Anh họ

2. Chương 2

Tuần Tú ca ca, ta nghĩ ra một cách rất tốt để tác hợp biểu ca và Tại Trung ca ca rồi.” U Hòa cao hứng nói, “Chúng ta cứ làm như vậy...”

Tưởng tượng của U Hòa: Hẹn bệ hạ cùng thiếu gia đi chèo thuyền, lúc sắp đến bờ, đem thiếu gia không biết bơi đẩy xuống nước, sau đó bắt đầu cứu lên, để bệ hạ giúp thiếu gia hô hấp nhân tạo, sau đó tình cảm của bọn họ sẽ nhanh chóng tăng vọt.

“Á ha ha... Á ha ha ha...” Một trận cười khùng bổ vang lên khiến ta không rét mà run.

“Tuần Tú, đi thỉnh Tại Trung, ta muốn cùng hắn đi chèo thuyền.” Nói xong không quen cười gian một cái. Ai~ Đành phải theo mệnh lệnh a!

“Thiếu gia, U Hòa công chúa mời người đi chèo thuyền.”

“Hả? Thật hả! Ai nha, ta đã nói rồi, U Hòa chính là thích ta, Trịnh Duẫn Hạo chết tiệt bị cho ra rìa rồi!”

Ai, thiếu gia đáng thương của ta a, người thực sự không biết U Hòa của người đáng sợ cỡ nào đâu a!

“Thiếu gia, chúng ta mau đi thôi!”

“Hảo, hảo.” Tại Trung vội vàng ra khỏi cửa nhà.

“Biểu ca!” “U Hòa?!” Hoàng đế tuổi trẻ tài cao ngẩng đầu nhìn biểu muội mà y ái mộ đã lâu. “Biểu ca, chúng ta đi chèo thuyền đi! Khí trời hảo hảo nga!”

“Hảo a, hảo a.” Hoàng đế của chúng ta hoàn toàn đem quốc sự vứt sang một bên, kéo tay U Hòa rồi lập tức xuất môn. ‘Kim Tại Trung đấu với ta. Không có cửa đâu!’ Duẫn Hạo nghĩ thầm.

Nhưng khi đến bên hồ, Duẫn Hạo choáng váng, bởi vì y nhìn thấy Tại Trung đáng ghét cũng đứng ở bên hồ. Đúng như cái gọi là cừu nhân gặp nhau, mắt long sòng sọc, hai người vừa thấy nhau đã lập tức khai hỏa. “Trịnh Duẫn Hạo, sao ngươi lại tới đây?!” “Nhắm nhí, tại sao ta không thể tới!!”

... ..

Ai, ta chỉ biết, hai người này vừa thấy mặt liền giống như đang chọi gà, “U Hòa công chúa, bệ hạ chỉ ước gì thiếu gia bên cạnh y biến mất thôi, không có khả năng sẽ cứu thiếu gia đâu, van cầu ngài, hãy bỏ ý định đó đi!”

“Á ha ha ha ha... Ta là ai, ta là U Hòa công chúa, mỹ lệ vô biên, trí tuệ vô biên, bản công chúa tự có diệu kế, nhất định sẽ khiến bọn họ gần nhau thân mật!!” Khuôn mặt mỹ lệ tràn ngập vẻ hạnh phúc, “Tuấn Tú, ngươi sẽ không phá hư chuyện của ta chứ, ha ha...” Giây tiếp theo, khuôn mặt mỹ lệ lập tức biến thành mẫu dạ xoa. “Thiếu nhân không dám.” Thiếu gia, ta chỉ có thể quân tử phòng thân, xin lỗi ngươi a!

“Biểu ca, Tại Trung ca ca đừng như vậy mà! Người ta không thích các người cãi nhau đâu. Người ta muốn để các người hòa bình chung sống nên mới mời các người đến chèo thuyền, các người không vui sao?” U Hòa ngẩng đầu hé ra khuôn mặt lê hoa đài vũ, điềm đạm đáng yêu mà nói.

“Sao lại như vậy!” Duẫn Hạo Tại Trung đối nhau trừng mắt, nghĩ thầm: ta không muốn U Hòa thương tâm, lần sau sẽ tính sổ với ngươi vậy.

Ai, vì sao, thiếu gia, bệ hạ cũng không phát hiện ra khuôn mặt thật của nữ nhân này vậy?

“Biểu ca, Tại Trung ca ca, các người ngồi một cái, ta và Tuấn Tú ca ca ngồi một cái, chúng ta thi đấu nha.”

“Dựa vào cái gì mà ta phải ngồi cùng thuyền với hần a!” Duẫn Hạo cùng Tại Trung lần thứ hai trừng mắt lẫn nhau, xung quanh ngập tràn mùi thuốc súng.

“Người ta muốn các người hòa hảo mà, không muốn sao?” Có thể không muốn sao, đương nhiên là không thể rồi. Về mặt công chúa U Hòa như muốn nói các người mà nói không ta liền khóc cho mà xem.

“Hừ! Chỉ làm như vậy một lần thôi đó.” Duẫn Hạo Tại Trung cuối cùng hung hăng trừng đối phương một cái, rồi hất đầu sang một bên.

Cuối xuân đầu hè, hoa đào rơi lả tả, hai bờ sông liễu rủ lả lướt, một khung cảnh thật đẹp. Hai chiếc thuyền nhỏ trên mặt hồ gương thông thả chập chờn. (ha ha, đây chỉ là cảnh từ xa, đạo diễn đem ống kính đẩy gần lại mà thôi.)

“Ta muốn đến bên này!”

“Hừ, ta không cho ngươi đạt được đâu, ta sẽ đến bên kia!”

Chỉ thấy Duẫn Hạo Tại Trung một người đầu thuyền một người đuôi thuyền, một người chèo về hướng bên trái, một người chèo đến hướng bên phải, cả chiếc thuyền liên tục xoay vòng vòng. “Nóng quá a! Ta sắp chết vì nóng rồi nè!” Con cá trong hồ gào lên, nhanh chóng tránh nạn bơi đi. Lại nhìn ta ở bên này, cùng với nữ nhân cùng mẫu dạ xoa không hề khác nhau, “Tuấn Tú, chúng ta chèo qua kia đi, cố ý đụng trúng thuyền bọn họ, nhân cơ hội đem Tại Trung đẩy xuống thuyền.”

“Không được a, nếu như thiếu gia vạn nhất có chuyện gì, ta chết mười vạn lần cũng không đủ!”

“Không sao, có bản công chúa đây rồi, bất quá...” Công chúa đem khuôn mặt có thể sánh bằng với mẫu dạ xoa tới gần ta, mồ hôi ta lập tức chảy xuống như mưa. “Tuấn Tú ca ca, không được làm hỏng đâu đấy! Nhớ kỹ là nhất định phải hoảng hốt hướng Duẫn Hạo cầu cứu đó, Tại Trung ca ca không biết bơi, ngươi cũng phải biểu lộ rõ ràng là ngươi không biết nga!”

“Ta hiểu rồi!” (Thiếu gia thứ lỗi cho ta a!!!!)

“Tại Trung ca ca, chúng ta muốn thắng nga, biểu ca a, các người xảy ra chuyện gì vậy a?” U Hòa chu chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn oán giận. Mắt Duẩn Hạo cùng Tại Trung cùng lúc biến thành hình trái tim, cảm thán: hảo khả ái a!

Nhân lúc hai người đang phân tâm, U Hòa hướng Tuần Tú đưa mắt ra hiệu, hai chiếc thuyền không cẩn thận mà va vào nhau, U Hòa cố ý ngã về phía Tại Trung, Tại Trung theo bản năng đỡ lấy U Hòa, U Hòa nhân lúc thuyền đang lắc lư bất định, Duẩn Hạo vội vàng ổn định chính mình nên không rảnh nhìn sang bên cạnh, không vết tích mà dùng sức đẩy Tại Trung rớt xuống thuyền.

Giây tiếp theo liền nghe thấy một giọng nữ hoảng sợ vang lên: “Trời a! Tại Trung ca ca... Biểu ca, người nhanh lên a, Tại Trung ca ca hấn... hấn rơi xuống nước rồi...”

Duẩn Hạo vừa nghe thấy, trái tim lập tức ngừng lại, nhưng bên ngoài lại bất động thanh sắc.

“Cứu mạng... Ọc!” Tại Trung kêu lên, không cẩn thận mà uống một ngụm nước. “Tại Trung ca ca, người kiên trì một chút, biểu ca sẽ cứu người a...” Tại Trung vừa nghe xong, lập tức giận dữ không muốn kêu cứu mạng nữa, chỉ không ngừng vùng vẫy, y phục ban đầu sau khi thấm nước liền trở nên thập phần nặng trĩu, đè thân thể Tại Trung xuống ngày càng sâu, “Thiếu gia, thiếu gia... Bệ hạ, ở đây chỉ có ngài mới có thể cứu thiếu gia mà thôi!” ‘Người xuống cứu nhanh lên một chút đi a, nếu không thiếu gia thật sự sẽ xảy ra chuyện đó!!! Đáng ghét, nếu không cứu, ta đá người xuống đó luôn bây giờ’ Tuần Tú thầm nghĩ. Duẩn Hạo ngẩn ngơ, giây tiếp theo liền nhảy xuống thuyền, bơi đến Tại Trung, Tại Trung lúc này đã bị y phục thấm chặt đến phát bực, hai tay sắp không còn sức lực, buông xuôi rồi ngày càng chìm xuống, U Hòa ở trên thuyền cũng thực sự lo lắng không yên, “Không có việc gì đâu.” Duẩn Hạo một phát nắm lấy Tại Trung, ý thức của Tại Trung lúc này đã bay đi mất. Duẩn Hạo đem Tại Trung cứu lên thuyền, Tuần Tú, U Hòa lập tức chèo thuyền đến bên bờ...

Nơi này là chỗ nào, thật tối a, đã xảy ra chuyện gì vậy a...

“Biểu ca, Tại Trung ca ca sao vẫn chưa tỉnh a, người mau cứu cứu hấn đi a! Hô hấp nhân tạo cho hấn đi, người không làm, ta làm!”

“U Hòa là nữ nhi, làm sao có thể làm loại chuyện này (Kim Tại Trung, đừng tưởng người có thể chiếm tiện nghi của U Hòa, có ta ở đây, người muốn cũng không được đâu), ở đây còn có Tuần Tú mà.”

“Cái gì, ta... ách!” Trời ạ, U Hòa tiểu tổ tông, đừng dùng nhân thần khủng bố như vậy mà nhìn ta a.

“Nhưng mà bởi vì biểu ca không có cứu Tại Trung ca ca ngay lập tức, Tại Trung ca ca mới có thể hôn mê bất tỉnh như vậy, biểu ca phải chịu trách nhiệm.” U Hòa vẻ mặt lo giận, điệu bộ như muốn nói rằng người mà không làm ta liên cả đời không quan tâm đến người nữa. Lão thiên, các người hãy ngừng việc dạo chơi lại, mau nhìn thiếu gia nhà ta đi a!

“Ách... Được rồi!” Thanh âm cực kì không tình nguyện. “Yeah!!!” U Hòa mỉm cười, sau lưng Duẩn Hạo liền lộ ra vẻ mặt đầy thắng lợi. Nữ nhân quả nhiên là một sinh vật kinh khủng a.

Tâm tư của Tại Trung không ngừng phiêu tán, bên tai bất ngờ vang lên lời đối thoại, Tại Trung bỗng chốc nhớ tới chuyện đã phát sinh, cái gì??? Duẩn Hạo hô hấp nhân tạo để cứu mình, làm sao có thể, sau này ta làm sao có thể đối mặt với U Hòa, Tuần Tú, phụ thân của ta, nương2 của ta, tỷ của ta, đệ của ta, Tiểu Bạch của ta, Tiểu Tiểu Bạch của ta, Tiểu Tiểu Tiểu Bạch của ta a! A!! A!!! (Tại Trung quân, vẫn chưa hôn mà, đừng kích động chứ. À, tiện thể nhắc luôn, Tiểu Bạch là cầu cầu của Tại Trung gia, Tiểu Tiểu Bạch và Tiểu Tiểu Tiểu Bạch là cầu cầu của nhi tử và tôn tử, ai, Tại Trung không có năng khiếu đặt tên. Tại Trung: “Các người cút sang một bên đi!!”) không được, ta phải tỉnh lại, tỉnh lại, tỉnh lại, tỉnh lại...

Bốp!!!!

Ta chết rồi sao? Có lẽ là chưa.

“Biểu ca, người làm cái gì vậy hử, bảo người cứu Tại Trung ca ca người đập hấn để làm gì!”

“U Hòa, không phải ta đang cứu hấn sao? Người xem hấn nôn nước ra rồi kia, không có việc gì đâu.”

Tiếng ‘bốp’ kia trên thực tế là do Duẩn Hạo một cước giẫm lên bụng Tại Trung mới có tiếng nước phun ra, tác dụng phụ là ngay cả thứ không nên phun cũng phun nốt, Tuần Tú ôm Tại Trung mắt xoay vòng vòng

mà không ngừng cười khở...

“Đáng ghét đáng ghét, tại sao, tại sao? Kế hoạch tốt như thế lại thất bại a!!” Hoàng cung truyền đến thanh âm nữ cao vang vọng khắp chân trời, chỉ thấy một đám quạ đen đều ào ào rơi xuống đất.

Không nghi ngờ gì, kế hoạch của công chúa đã thất bại!!

“Tại sao quan hệ của bọn họ lại trở nên tồi tệ hơn cơ chứ?” Sau khi sự kiện chèo thuyền kết thúc, quan hệ của thiếu gia và bệ hạ càng thêm thủy hỏa bất dung, thiếu gia vừa nhớ tới lúc bệ hạ cứu mình, lại đối đãi thô bạo với chính mình như vậy, vừa tức vừa giận. Tuy rằng, bọn họ quả thực bất hảo, khiến bọn họ hòa hảo cũng là một chuyện tốt, nhưng cũng không phải loại ‘hảo’ mà công chúa muốn, đúng rồi, mượn cơ hội này khuyên công chúa buông tha thôi!

“Khụ, khụ... Công chúa người hãy nghe ta nói, hai nam nhân sẽ không phát triển thành loại quan hệ này đâu, huống hồ thiếu gia cùng bệ hạ đều thích ngài, tình địch gặp nhau làm sao có thể chung sống hòa bình được, công chúa làm sao có thể đem tình địch biến thành người yêu chứ? Công chúa, tổ tiên có câu...”

“Người câm miệng, ta là ai, ta là U Hòa, ta phát thệ phải phát triển sự nghiệp BL, ta sẽ không buông tha đâu...”

(1) Cừu nhân: Kẻ thù.

(2) Nương: Mẹ.

3. Chương 3

Như vậy sẽ không được đâu. (nhỏ giọng) Lần trước đã không thành công rồi, lần này mà thành công mới là lạ.”

“Người nói cái gì, hừm...”

“Không, không có gì. (nhỏ giọng) Sao tai thính dữ vậy trời.”

“Người rất muốn ban đêm tuyết rơi trắng xóa, thưởng thức phong cảnh tú lệ của Ngũ Thai sơn1 đến khi trời sáng đúng không?”

“Tiểu nhân dạ ta hảo ý của ngài, tiểu nhân có lẽ thưởng thức vào ban ngày sẽ tốt hơn.”

“Được rồi, đừng dài dòng nữa, theo kế hoạch hành sự.”

“Vâng.”

Màn đêm đen kịt dần buông xuống, chùa chiền vốn đã yên tĩnh càng thêm tĩnh mịch, ở rừng cây gần nơi đó, có hai thân ảnh lén lút thì thầm nói nhỏ, lập kế hoạch làm sao để ‘hãm hại’ hoàng đế bệ hạ đáng thương cùng Thiên Diệp công tử.

Chuyện kể rằng, không lâu sau sự kiện chèo thuyền, U Hòa công chúa bị ép đi cùng hoàng thái hậu vào Ngũ Thai sơn cầu phúc. Lần đi này mất gần nửa năm, các loại quỷ kế của U Hòa công chúa bởi vì điều đó nên vô pháp thực hiện được. Trong khoảng thời gian công chúa đi vắng, trong cung quả thực yên bình hơn rất nhiều, nhớ lại cuộc sống lâu dài trước đây dưới ma trảo của nàng, càng xúc động đến mức lệ rơi đầy mặt, mỗi ngày đều đốt tiền giấy cấp cho thần linh, khẩn cầu công chúa trở về càng chậm càng tốt, tốt nhất là vĩnh viễn không trở về luôn. Nhưng mà thần linh tứ đại giai không3, ngay cả tiền cũng không muốn. Sau 6 tháng lễ 3 ngày tự do của ta, nhận được thư của U Hòa tiểu ma nữ.

Tuấn Tú ca ca thân ái,

Trong khoảng thời gian ta vắng mặt này, Tuấn Tú ca ca nhất định là rất ‘khổ sở’ mà khóc lóc nhĩ, (người làm sao mà biết được) thỉnh thoảng hỏi ta tại sao biết người sẽ khóc, cũng thỉnh thoảng hỏi vì sao ta lại biết. Người cùng ta tâm đầu ý hợp, ta mỗi ngày tại Ngũ Thai sơn đều khẩn cầu ông trời ‘phù hộ’. (Trời ơi... ta chết chắc rồi) Tuấn Tú ca ca không hổ là tâm phúc của biểu ca, tâm hệ2 biểu ca, tâm hệ U Hòa. U Hòa ta thật sự rất cao hứng. U Hòa biết Tuấn Tú ca ca chính trực không tai ách, sẽ không làm chuyện có lỗi với Tại Trung ca ca, càng không đành lòng chứng kiến cảnh biểu ca cùng Tại Trung ca ca cô đơn sống qua ngày, (Này không phải do người hại) tuy rằng bọn họ chung quy đều cãi nhau (Đây mới là do người làm hại) nhưng ta biết bọn họ vẫn quan tâm đến đối phương. (Đúng vậy, quan tâm đến mức muốn phóng đao vào người đối phương) Tuấn Tú ca ca, chúng ta phải thông cảm cho bọn họ, giúp đỡ bọn họ. (Ta van người, người đừng giúp, càng giúp càng mệt đó) Bởi vậy, U Lúa ta nghĩ ra một diệu kế, thỉnh biểu ca cùng Tại Trung ca ca trước tiên đến nghênh tiếp thái hậu, đến Ngũ Thai sơn du ngoạn. Thứ nhất là giải sầu, thứ hai là cũng có thể phát triển tình cảm. (Chính điều này mới là đáng sợ) Tuấn Tú ca ca, làm ơn hãy giúp đỡ U Hòa a.

U Hòa

Tái bút: À, Tuấn Tú ca ca đừng quên nhìn phong thư phía dưới nga, U Hòa có thứ đồ tốt gửi cho Tuấn Tú ca ca đó. Còn nữa, đừng để biểu ca và Tại Trung ca ca nhìn thấy đó, hiểu chưa!

Ta đầu đầy mồ hôi đọc hết lá thư, tiểu ma nữ thật sự là quá lợi hại, lúc nào ta mới có thể sống tự do đây? Cuộc đời của ta thật sự là quá bi thảm a, tuy rằng ta rất muốn khóc lớn một trận, nhưng vẫn nhanh chóng nhìn xuống phong thư phía dưới, ta vẫn chưa muốn chết a.

Tuấn Tú, đừng tưởng rằng lão nương vắng mặt mà người có thể vui sướng nhé, lão nương trước khi đi đã dặn dò công việc, người một cái cũng không thêm làm, bây giờ chắc chắn là đang chờ rửa lão nương tử nhĩ, cẩn thận lão nương đem người hấp lên như hấp vệt bây giờ. Ai nha, U Hòa công chúa ta thiện lương mỹ lệ, khí chất cao nhã không thêm chấp nhặt với người. Nghe đây, cho người một cơ hội để sửa chữa, không được nói lời vô ích, (Ta... ta phải nói với bọn họ làm sao đây a, bọn họ nhất định sẽ chửi chết ta đó) về phần làm sao để lui thân thành công, tự người nghĩ biện pháp nhé. Đừng lảm lời, nếu không... hừ, tự người biết hậu quả!

U Hòa

Ta quả thực là khóc không ra nước mắt mà, ta đã đụng vào ai, ta là kẻ đáng thương nhất trên đời này a, người người đều tổn thương trái tim của ta a...

Sợ hãi bởi sự lạm dụng uy quyền của tiểu ma nữ, ta đành phải bắt chấp khó khăn đi mời thiếu gia cùng bộ hạ theo yêu cầu của công chúa. Kết quả sau khi ta nói hết nội dung, liền phát hiện có hai ánh mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhỏ tròn tròn của ta. (Đây chính là thành quả 6 tháng lẻ 3 ngày lúc công chúa vắng mặt, khi nàng quay lại phỏng chừng ta lại muốn gầy đi)

“Tại sao U Hòa chỉ viết thư cho người.” Thiếu gia cùng bộ hạ đồng thanh hỏi.

“Tiểu nhân không biết a.”

“Nói người tại sao lại cùng U Hòa đi gần nhau như vậy.” Lại là câu hỏi như nhau.

“Tiểu Tuấn Tú thực sự không biết a.”

“Hừ, lại thêm một tình địch nữa.” Hai người kia nghĩ.

Nhìn ta ủy khuất cỡ nào a, tự nhiên vô cớ bị thiếu gia cùng bộ hạ coi là tình địch, ta có nhiều oan ức a, oán hận người nào đó bất hảo, Tiểu Tuấn Tú khả ái trung thành thiện lương mỹ lệ đơn thuần bị oan a. Ta khóc, ta khóc, ta khóc khóc khóc...

Ta thê lương ngồi trước cửa mà nước mắt đầy thương tâm.

“Ồ, Tiểu Tuấn Tú, sao người lại khóc, ai khi dễ người à, thiếu gia nhà người sao lại không giúp người báo thù à?” Ta đưa mắt lên, nguyên lai là Hữu Thiên quân cao quý trang nhã anh tuấn tiêu sái. Ta giống như thấy cứu tinh mà nhào tới bên người Hữu Thiên, òa khóc thật hăng, còn đem nước mũi chết đầy lên người Hữu Thiên, “Ngoan, đừng khóc, ai khi dễ người, nói cho ta biết, ta đến giúp người trút giận.” “Thiếu gia và bộ hạ.” Ta vừa khóc vừa ủy khuất nói. “Tuấn Tú a, người tìm thật đúng người a, hai người kia đều không thể

gây sự được a.” “Oa...” Ta khóc càng thương tâm, “Hảo hảo hảo, đừng khóc, Tại Trung rất xấu, cứ nhiên khi dễ người, người nhìn hấn đi, ngày thường không phải cái gì người cũng giúp hấn sao. Cứ nhiên vong ân bội nghĩa.” “Ân.” Ta gạt đầu tán thành, Hữu Thiên thấy ta không khóc nữa, liền nói càng hăng say: “Tại Trung từ trên xuống dưới đều không đẹp, nhìn giống hệt như nữ nhân, da dễ trắng như tuyết, gầy muốn chết, thân thể lại yếu đuối, động một tí liền sinh bệnh, bị bệnh lại muốn người chiều cố, sách lại đọc không tốt, kiểm tra còn bảo ta đưa đáp án...” Hữu Thiên nói hết sức phấn khởi, hắc tuyến trên đầu ta cũng ngày càng nhiều, “Phác Hữu Thiên, đừng cho người ba phần thuốc nhuộm liền mở tiệm nhuộm, thiếu gia nhà ta lúc nào đến phiên người nói a, thiếu gia tinh xảo, giống nữ? Người đã từng nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy bao giờ chưa? Da dễ trắng nõn, người có muốn cũng không được, béo gầy vừa vặn, ai như người ngu si tứ chi phát triển, thiếu gia đã được nâng niu từ bé, thân thể rất đơn bạc a, ai như người da thô thịt ráp, kiểm tra bảo người đưa đáp án, đó là tôn trọng người, người thích đưa hay không thì mặc kệ người, còn nhiều người muốn đưa lắm đấy!” Nói xong ta cũng không quay đầu lại mà bước đi ngay lập tức. Chỉ nghe đằng sau vang lên một tiếng khóc, “Ta hảo oan a...”

(1) Ngũ Thai sơn: Ngũ Đài sơn (còn gọi là Thanh Lương sơn, nằm trong địa phận huyện Ngũ Đài, địa cấp thị Hân Châu, tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc, là một trong tứ đại Phật giáo danh sơn tại Trung Quốc. Núi này là nơi có nhiều chùa chiền, tự viện quan trọng nhất Trung Quốc. Khu di sản văn hóa Ngũ Đài Sơn bao gồm 53 chùa, được đưa vào danh sách di sản thế giới của UNESCO năm 2009.

(2) Tâm hệ: Thông hiểu.

(3) Tứ đại giai không: Thế gian tất cả đều là hư vô. (theo cách nói của đạo Phật)

4. Chương 4

Nửa tháng sau, chúng ta một nhóm ba người đi tới Ngũ Thai sơn, chỉ thấy U Hòa công chúa chạy như bay đến trước mặt. “Tuần Tú ca ca, người đã đến rồi a, người ta rất nhớ người đó.” Nói xong liền ôm cứng. Tiểu tổ tông của ta a, ngài cũng đừng làm ta sợ a, ngài không nhìn thấy khuôn mặt của hai người đại suất cao bên cạnh ta đều xanh lét rồi sao? Ta hấp tấp hướng công chúa nháy mắt ra hiệu, thế nhưng công chúa hoàn toàn không đếm xỉa tới, còn đỏ mặt nói: “Ai nha, đáng ghét, người đừng phóng điện nữa a!” Ta vừa nghe xong, trong đầu lập tức nghĩ đến việc muốn chết. “Ồ, biểu ca, Tại Trung ca ca, các người tới rồi à.” Nhìn hai người kia, chỉ thấy sắc mặt cả hai một xanh một thối, “Chúng ta vào trong đi.” Công chúa nắm lấy tay ta kéo về phía trước, hoàn toàn không để ý đến thiếu gia cùng bộ hạ ở bên cạnh cứng đờ như sắp biến thành tảng đá. Ai, ta nhất định sẽ không còn sống mà ra khỏi Ngũ Thai sơn a.

Sau khi nghe xong chỉ thị của tiểu ma nữ, ta kéo thân thể uể oải bước ra rừng cây, hướng về phía phòng ngủ ấm áp của mình. Không ngờ trên đường lại đụng phải bộ hạ, vốn định lén trốn đi, vậy mà...

“Tuần Tú, khuya như thế mà vẫn chưa ngủ à!”

“Đúng a, ngủ không được, nên ra ngoài đi dạo một chút.”

“Nga, đi đâu vậy a?”

“Không đi đâu hết, tùy tiện đi thôi.” Ta giả vờ bình tĩnh đáp lại.

“Nga, Tuần Tú, người có biết vương triều này có rất nhiều hình pháp vô cùng tàn khốc mà toàn bộ đều là dùng để đối phó với những hạng tội nào không?”

“Ách, không... không biết.” Có loại dự cảm rất bất hảo.

“Là khi quân chi tội a, Tuần Tú, người muốn dùng loại hình pháp nào thế?”

“Không nên a, bộ hạ, Tuần Tú cũng không lừa gạt ngài a.”

“Nói, vừa nãy mới đi đâu?” Bệ hạ lạnh lùng nói.

“Cùng công chúa ở trong rừng cây (bàn bạc về đại sự cả đời của người và thiếu gia).”

“Hảo a, người, ban ngày ở trước mặt ta liếc mắt đưa tình, hiện tại lại chạy vào trong rừng cây, người được lắm.” Không đợi ta nói hết nửa câu sau, bệ hạ giận dữ cắt ngang lời ta nói, bắt đầu đối ta thảo phạt.

“Bệ hạ, người nghe ta nói đã,...”

“Người câm miệng lại cho ta, người thực sự là ngày càng lớn mật, dám cùng công chúa gặp mặt riêng tư.”

“Bệ hạ...”

“Ta bảo người câm miệng, người không nghe thấy hả...” Sau đó, ta liền đứng ở chỗ này thành thật nghe giáo huấn của bệ hạ đại nhân.

Cuối cùng bài ca giáo huấn cũng kết thúc, ta lập tức chạy về gian phòng, đem cửa đóng lại, thầm nghĩ cuối cùng cũng có thể an tâm đi ngủ, không biết còn có thách thức lớn hơn đang chờ ta.

“Tuấn Tú, người đã trở về rồi a, ta chờ người rất lâu rồi. Người vừa đi đâu vậy?” Người lên tiếng chính là thiếu gia nhân kiến nhân ái, hoa kiến hoa tiện² của ta.

“Đi, đi tản bộ a. Thiếu gia người thế nào còn không quay về phòng đi ngủ a?”

“Tuấn Tú cũng không nguyên cùng Tại Trung trò chuyện sao?” Thiếu gia vẽ mặt ủy khuất nhìn ta nói. Ai, ta từ nhỏ đã không thể nhìn thiếu gia ủy khuất, nhìn hắn ủy khuất so với chính ta ủy khuất còn khó chịu hơn. (Lời tác giả: thực sự là một hảo haid tử trung thành a. Tuấn Tú: tất nhiên rồi.)

“Không phải đâu thiếu gia, sao lại thế được, Tuấn Tú yêu thiếu gia nhất mà.”

“Có đúng không? Vậy Tuấn Tú vừa đi đâu vậy?”

“Cùng công chúa ở trong rừng cây...”

“Cái gì, người vừa nói cái gì?!” Thiếu gia chưa đợi ta nói hết đã nhảy dựng lên, ta thực sự muốn tát một cái vào mồm mình a, tại sao lại nói ra cơ chứ, tại sao mới bị thiếu gia lừa một cái thôi mà đã nói ra hết rồi a.

“Thiếu gia, người hãy nghe ta nói a, kỳ thực...”

Thiếu gia hoàn toàn không thèm nghe lời giải thích của ta, trực tiếp đi về phía cánh cửa. ‘Rầm’ một cái, thiếu gia đập đầu vào, ta lập tức trợn tròn con mắt.

“Thiếu gia a, Tuấn Tú cùng công chúa thực sự không có gì hết, người phải tin tưởng Tuấn Tú a, người đừng chết a, người nếu như chết rồi thì Tuấn Tú phải làm sao bây giờ a, Tuấn Tú vô phụ vô mẫu, chỉ có thiếu gia ngài thôi a, người ta bảo rằng đất nước không thể một ngày không vua, Tuấn Tú không thể một ngày không thiếu gia a. Thiếu gia a, người đừng đi a, người đừng ném Tuấn Tú, lão gia, phu nhân, Tiểu Bạch, Tiểu Tiểu Bạch, Tiểu Tiểu Tiểu Bạch đi a...”

“Tuấn Tú, người đừng nói nữa, người không thấy ta chỉ va vào cánh cửa thôi sao?” Thiếu gia đầu nổi gân xanh nói. (Lời tác giả: ai, Tại Tại a, người ngay cả cánh cửa cũng có thể va vào, người còn có cái gì không thể a, thực sự là Tiểu Bạch Tại a. Tại: người câm miệng lại cho ta. [vừa xoa đầu vừa nói]) Nói xong thiếu gia liền đi ra khỏi gian phòng, quay về phòng ngủ của chính mình. Lúc này ta đã tâm lực giao tụy³.

Ta thật tình cầu khẩn thái dương⁴ đừng mọc lên, thế nhưng lão thiên gia⁵ lại vứt ta đi một lần nữa. Bình minh đã ló dạng, một ngày mới lại bắt đầu, gian khổ của ta lại tiếp tục được mang lên trình diễn.

“Người cười cái gì a.”

“Tại sao ta không thể cười a.”

“Có cái gì buồn cười chứ, chưa nhìn thấy người ta mặc áo bông hả?”

“Nhìn thấy rồi, bắt quá chưa nhìn thấy ai mặc như vậy a, ha ha ha ha...”

“Họ Trịnh kia, người muốn chết hả?!” Nói xong, thiếu gia liền đánh tới một quyền, bệ hạ gờ tay ngăn cản, dùng chân đá lên, thiếu gia suýt nữa trúng chiêu. Vừa mới nhìn hai người đánh qua đánh lại một lúc, ta đã

bị đánh trúng, lật đổ toàn bộ một bàn thức ăn đầy ngon miệng. Ai, xem ra khuôn mặt nhỏ tròn này của ta lại muốn gây đi rồi.

Các vị khán quan nhất định đối với nguyên nhân sự kiện của trận ẩu đả này cảm thấy rất hứng thú nhỉ. Vậy thỉnh nghe Tuần Tú ta chậm rãi nói. Do bọn ta sống trên núi – nơi nhiệt độ không khí tương đối thấp, hơn nữa thiếu gia khả ái nhà ta thấp phần sợ lạnh, vì vậy y trên mặc áo bông, dưới mặc quần bông, chân mang hài bông, đầu đội nón bông, trên tay còn có găng tay làm bằng bông. Dem chính mình từ trên xuống dưới bọc đến kín mít, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhỏ, vì vậy vừa bước vào đại sảnh liền bị bệ hạ cười cho một trận. Cứ như thế, buổi cơm sáng trong hoàn cảnh như vậy cũng trôi qua.

(1) Suất ca: Đẹp trai.

(2) Nhân kiến nhân ái, hoa kiến hoa tiện: Người gặp người yêu, hoa gặp hoa ao ước.

(3) Tâm lực giao tụy: Tâm tư và sức lực đã quá mệt mỏi.

(4) Thái dương: Mặt trời.

(5) Lão thiên gia: Ông trời.

5. Chương 5

Sau điểm tâm, chúng ta đi đến bờ hồ theo lời đề nghị của công chúa, tiếc là mặt hồ đã đông thành một lớp băng thật dày, cũng chẳng có gì để xem cả. Thế nhưng U Hòa công chúa của chúng ta là loại người gì chứ, như thế nào nàng lại không biết đến điều này. Tiểu công chúa sau khi nhìn nhìn mặt hồ được một lúc lâu. Tiểu công chúa nhìn sau khi nhìn mặt hồ được một lúc lâu, lộ ra một vẻ mặt cực kỳ gian xảo, đối thiếu gia và bệ hạ nói rằng: “Biểu ca, Tại Trung ca ca, chúng ta đi trượt băng đi.” (*mồ hôi chảy ròng ròng* Cho phép ta không thực tế một chút nhé) “Trượt băng?” Trong đầu Duẫn Hạo đầy dấu chấm hỏi. “A, biểu ca không biết sao?” Nhắm nhí, người không phải biết rồi nên mới quyết định để bọn họ đi trượt băng sao? Nữ nhân này thật đúng là dối trá quá đi. “Vậy làm sao bây giờ a, thế này đi, Tại Trung ca ca dạy biểu ca nhé.” “Không được.” Thiếu gia cùng bệ hạ đồng thanh nói, nói xong liền trừng nhau một cái, rồi quay đầu sang một bên. U Hòa mất thấy quý kẻ của nàng vô pháp thực hiện được, vì vậy liền sử dụng đòn sát thủ —— khóc. Chỉ thấy tiểu ma nữ khóc như lệ hoa đài vũ diễm đậm đáng yêu nói: “Người ta muốn các người hòa thuận chung sống, tương thân tương ái thôi, nhưng mà các người cũng không hiểu tình cảm của người ta.” Ta nghe xong liền nổi hết cả da gà, nếu như ta không biết khuôn mặt thật của nữ nhân này, nhất định sẽ bị lời nói chan chứa tình cảm huynh muội đầy vĩ đại của nàng làm cho cảm động, thế nhưng, đáng tiếc là dường như chỉ có một mình ta biết khuôn mặt thật của nàng. Bởi vì thiếu gia đơn thuần của ta cùng bệ hạ hiền lành lương thiện đã thành công mắc câu, bị nàng nói như vậy đều cảm thấy vô cùng áy náy, thế là thiếu gia của ta liền vinh dự tiếp nhận nhiệm vụ chỉ dạy bệ hạ.

Cách đó không xa, trên mặt băng có hai thân ảnh một cao một lùn đỡ lấy nhau mà chậm rãi đi tới, bầu không khí tốt đẹp đến mức không có tiếng nói nào.

“Tuần Tú, người xem, bầu không khí thật hảo nga.”

“Công chúa, người nhìn lại đi, thiếu gia và bệ hạ sẽ không chung sống hòa bình đâu.”

“Rầm” một tiếng, ta chỉ cảm thấy có vô số chú chim nhỏ từ trước mặt ta bay qua, sao đầy trời trước mặt ta lung linh lấp lánh.

“Đừng có mà đông dài với ta, người dám mở cái miệng quạ một lần nữa xem.”

“Tiểu nhân minh bạch.” Công chúa trước mặt cường hãn như vậy, ta còn có thể nói cái gì cơ chứ? Đang lúc ta thương tâm, một trận cãi vã truyền vào trong tai ta:

“Trịnh Duẩn Hạo, sao người ngu dốt vậy.”

“Ta không có ngu, là do người dạy không tốt thì có.”

“Ta dạy không tốt á? Người xem, Tuấn Tú trượt tốt chưa kìa, hẳn chính là do ta chỉ dạy đó.”

“Tuấn Tú kia cũng thật đáng khen a, người thật đúng là biết cách dạy thật, dạy một tình địch cơ đấy.” (Ồ, hình như đang nói đến ta thì phải)

“Tình địch cái gì a, họ Trịnh kia, người nói rõ ràng xem nào.”

“Người đừng có nói với ta là người không biết đạo gần đây Tuấn Tú và U Hòa rất thân mật với nhau đấy nhé.”

“Đó là ta chỉ dạy có phương pháp, Tuấn Tú nhà chúng ta mị lực hơn người, U Hòa nguyện ý ở cùng một chỗ với hẳn, người quản được à? Bản thân không có trình độ mà còn nói người khác.”

“Ta không có bản lĩnh, Kim Tại Trung, người ngay cả một thư đồng cũng không bằng, không có tư cách nói ta.”

Bệ hạ hoàn toàn mất lý trí, dựa vào ưu thế của thân người cao ráo, thoáng cái liền đẩy ngã thiếu gia, thiếu gia đáng thương mặc quần áo thật sự là rất nhiều, cả người giống như thùng nước lăn qua lăn lại, làm thế nào cũng không ngừng lại để đứng lên được, bệ hạ không kiêng nể gì mà liên tục cười hô hố, khuôn mặt mỹ lệ của thiếu gia dần dần vụn vỡ, hảo đáng sợ a. Cái gọi là vui quá hóa buồn, có thể nói bệ hạ chính là người như vậy a. Lúc bệ hạ đang cười như điên, y tựa hồ đã quên bản thân không biết trượt băng, không có sự hướng dẫn của thiếu gia, kết cục của bệ hạ chỉ có một —— té ngã.

“Á ha ha ha, Trịnh Duẩn Hạo, đáng đời người nhé, xem người có bò dậy nổi hay không.” Thiếu gia nằm trên mặt băng, cười ngoác cả miệng, ngón tay chỉ vào bệ hạ. Sắc mặt bệ hạ từ trắng chuyển hồng, từ hồng chuyển xanh, từ xanh chuyển đen, quả thực là đủ loại màu sắc. Bệ hạ cùng thiếu gia cứ như vậy mà nằm trên mặt băng, người một quyền ta một cước, không hề quan tâm đến hình tượng mà đánh nhau bôm bốp...

“Công chúa, kế hoạch của người là giúp bọn họ từ cãi nhau thăng cấp lên đánh nhau sao?” Ta bất đắc dĩ hỏi công chúa đang đứng đực ra ở bên cạnh, công chúa điện hạ, người hãy thương cảm thương cảm cho Tuấn Tú mà buông tha đi.

Cứ như vậy, cuộc cãi vã của thiếu gia cùng bệ hạ không hề có hồi kết, U Hòa công chúa hiếm có trầm mặc, hành trình đến Ngũ Thai sơn tuyên bố kết thúc.

“Ta sẽ không buông tha đâu.”

“Công chúa, đã chào cảm ơn rồi, đừng kích động nữa.”

(1) Tương thân tương ái: Yêu thương lẫn nhau.

6. Chương 6

Lại qua một tháng, hoàng tộc mỗi năm vào tháng chạp đều bước vào giai đoạn chuẩn bị các hoạt động săn bắn rầm rộ. Làm hai nhân vật chính —— Duẩn Hạo cùng Tại Trung đối với hoạt động săn bắn hàng năm này hiển nhiên cũng không dám thờ ơ, hai người từ trang phục, ngựa, cung tên, kĩ năng cưỡi ngựa đến con mồi ít nhiều cũng phải tiến hành tương đối, chết cũng không muốn bại bởi đối phương. Cuộc hoạt động này vốn không cho phép nữ quyền tham gia, nhưng U Hòa là người thế nào chứ, toàn bộ luật lệ trước mặt nàng chỉ có thể phá bỏ. Không biết U Hòa công chúa của chúng ta lại nghĩ ra cái trò gì nữa đây.

Nói đến mấy hôm trước, công chúa hướng Tại Trung đi nhờ Tuấn Tú, trong lòng Tại Trung tuy có bất mãn, nhưng vương ở chỗ là phải trước mặt U Hòa giữ nguyên phong độ, hơn nữa cãi nhau với Duẩn Hạo đã tập

trung phần lớn lực chú ý của y, nên cũng không biểu lộ điều gì. Như vậy U Hòa công chúa lại uy hiếp Tuấn Tú, à không, thỉnh cầu Tuấn Tú làm gì vậy? “Ha ha, điều này đương nhiên là bí mật!” U Hòa vẻ mặt thần bí cười đầy nham hiểm. Như vậy Tuấn Tú rốt cuộc rốt cuộc là đang ở nơi nào và đang làm cái gì vậy nhỉ?

Các bạn khán giả, theo thân ảnh của Tuấn Tú mà cả đội nhiếp ảnh đang cùng nhau tìm kiếm, mời cùng nhìn qua ống kính, từ trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng xóa, đi qua tầng tầng rừng cây, xa xa thấy một thân ảnh bận rộn đang... ách... xin đừng kinh ngạc, Tuấn Tú quân khả ái của chúng ta đang làm một công việc không hề khả ái —— đào hố, trong miệng niệm niệm không ngừng: “Tiểu ma nữ, tiểu ma nữ, tiểu ma nữ... (sau tính lược n lần)” Tuấn Tú quân thực đáng thương.

T-T

Tin các người nhất định sẽ phấn khích (khán giả thông minh thỉnh đừng mất kiên nhẫn, các người sẽ không nghĩ đến trò hay này đâu) khi nhìn tưởng tượng của U Hòa: Để biểu ca cùng Tại Trung không thể ra khỏi bấy trong vòng vài ngày, không, cho dù chỉ có một đêm, hai bên sưởi ấm cho nhau, cùng chung hoạn nạn, không tin quan hệ không thể tiến thêm một nấc.

Vì vậy Tuấn Tú cứ như thế mà vinh dự đảm nhiệm vai ‘thợ săn’, nữ nhân kia thật khủng bố mà, ô ô...

...Tại sao ta đã gầy yếu rồi mà phải làm cái loại việc này a! Không thềm làm nữa, bãi công, bãi công, hướng thiếu gia kể khổ, nói cho thiếu gia khuôn mặt thật của nữ nhân kia, đúng, cứ như thế mà làm —— 1 giây, 2 giây, 3 giây...

...10 giây, ta không dám. Ô, ô... Lúc này từng mảnh bông tuyết rơi xuống, thương tiếc cho Tuấn Tú bất hạnh, số mệnh đã gắn liền dưới chính sách tàn bạo của kẻ nào kia.

Ngày đi săn đó, hoàng tộc tử đệ, các cao quan tử tự1 mỗi người đều nóng lòng muốn thử, muốn tại lần đi săn một năm một lần sẽ được thi triển tài nghệ, chiếu theo lệ cũ, cuộc đi săn này sẽ chính thức bắt đầu vào chính Ngọ2, hiện tại chỉ mới giờ Thìn3, cách lúc bắt đầu chính thức còn có 2 canh giờ, vì vậy mọi người nhân lúc này mà chuẩn bị công cụ. Những chuyện này tất nhiên là có thủ hạ giúp thiếu gia và bệ hạ lo liệu, vì vậy ánh mắt hai người đang chán muốn chết này bắt đầu dạo chơi khắp nơi, không cẩn thận mà chạm vào nhau, Tại Trung hung hăng trừng Duẫn Hạo một cái, Duẫn Hạo cũng không chút do dự mà trừng trở lại. Chỉ cảm thấy, đó là một cảnh tàn sát khốc liệt.

“Cảm tình giữa bệ hạ và công tử thực tốt, ánh mắt nhìn nhau trông rất thâm tình a.”

“Đúng vậy, bệ hạ và Kim công tử đứng chung một chỗ thực sự rất đẹp a.”

Người xung quanh bắt đầu không ngừng thì thầm nói nhỏ. “Ha ha, hình ảnh biểu ca cùng Tại Trung ca ca nhìn nhau thâm tình thực hảo mỹ a!” U Hòa dùng quạt che nửa khuôn mặt, lộ ra nụ cười đầy yêu diễm. Ta đứng ở bên cạnh, sau khi trải qua kế hoạch đào hố gần như đã mệt muốn chết, vô lực nhìn thiếu gia cùng bệ hạ, đột nhiên có loại cảm giác mọi người đều say, chỉ duy nhất một mình ta là tỉnh táo, Khuất Nguyên4 tiền bối a, rốt cuộc ta cũng cảm nhận được tâm tình của lão nhân gia người rồi, bọn họ rõ ràng là trừng mắt nhìn nhau đầy tức giận, tại sao mọi người lại cho rằng là nhìn nhau đầy thâm tình cơ chứ?

“Tùng, tùng, tùng” Ba hồi trống vang lên, cuộc săn bắn chính thức bắt đầu, Duẫn Hạo cùng Tại Trung lập tức phi ngựa chạy đi, đem tử đệ khác bỏ xa ở đằng sau. U Hòa ngồi trên xe ngựa, ta cưỡi ngựa bảo vệ ở bên cạnh, chậm rãi đi tới, công chúa rốt cuộc đang nghĩ thế nào vậy, mặc dù ta biết nguyên tắc, nhưng cụ thể làm sao ta cũng không rõ. Không qua bao lâu, chỉ thấy hai con ngựa phi tới hướng bọn ta, chính là thiếu gia và bệ hạ. Hai người xuống ngựa cùng lúc, lần thứ hai trừng mắt với đối phương. U Hòa vén rèm lên, đối hai người nói: “Biểu ca, Tại Trung ca ca, U Hòa không thích săn bắn cho lắm nên trước tiên sẽ đi vào cung chờ biểu ca và Tại Trung ca ca. Không nên vì ta mà quấy nhiễu sự hăng hái của biểu ca và Tại Trung ca ca.” Tại Trung và Duẫn Hạo nhìn nhau một cái, đồng thời đáp lại: “Ta sẽ bắt nhiều thú săn hơn Duẫn Hạo (Tại Trung) cho người!” Nói xong trừng nhau một cái, hất đầu sang một bên. “Àn, U Hòa sẽ chờ các người!”

Duẫn Hạo và Tại Trung leo lên ngựa, tiếp tục phi đi. Khuôn mặt tươi cười đầy ảm áp nguyên bản sau khi nhìn thấy thân ảnh của Duẫn Hạo và Tại Trung, lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười đầy hạnh phúc. “Tuấn Tú, chúng ta cũng nên chuẩn bị đi!” “Ồ, phải làm sao vậy?” “Nguyên tắc ta đã nói qua cho người rồi, người đem cái tai ghé vào đây, ta nói cho người làm sao để đem bọn họ rơi vào bẫy... ×? ※@? ※...”

“Ồ? Ồ... Không thể nào, công chúa cứ nhiên muốn ta...”

Duẩn Hạo Tại Trung sau khi bôn ba một hồi, bắn rơi không ít đám chim, liền phi về phía rừng, hai người bắt tri bắt giác rời xa khỏi đoàn người. Lúc này, bọn họ nhìn thấy một thứ không có khả năng xuất hiện — gấu.

‘Sao có thể, gấu không phải cần ngủ đông sao? Mặc kệ, con mồi là của ta!’ Trong đầu hai người đồng thời nghĩ. Lập tức nâng tên bắn tới.

Ta thấy hai mũi tên đang lao về phía mình, lập tức chạy về phía trước. Hức! Tại sao là ta bỏ chạy mà không phải gấu bỏ chạy cơ chứ? Vậy còn phải nói, là tiểu ma nữ kia cứ nhiên muốn ta hóa trang thành gấu, làm cho thiếu gia nhà ta cùng bệ hạ chú ý, hoàn toàn không thêm đếm xỉa đến sự sống chết của ta. Ta lấy tốc độ của mũi tên sắp đâm vào mông mình mà chạy trốn, thiếu gia và bệ hạ không ngừng truy đuổi đằng sau ta. Thiên a! Ta có thể thực sự phải chết ở chỗ này đó a, ta không muốn...

(Thị vệ a: “Ồ, ta nhìn thấy một con gấu đang khóc, hảo kì lạ nga.” Thị vệ B: “Đó cũng là thấy dung mạo của bệ hạ cùng công tử nên mới khóc vì cảm động a, ôi, bệ hạ anh dũng không gì sánh được, công tử mỹ lệ vô song của chúng ta, quả nhiên là thế gian ít có, có thể làm người hầu ở bên cạnh hai người đó, ta thật sự rất hạnh phúc a.” Thị vệ A: “Ta không biết hần, ta không biết hần.”)

Thật tốt quá, cuối cùng cũng tới rồi, ta được cứu rồi, ta hướng về phía cái cây mà công chúa đang trốn ở đó ra hiệu cho ta, lấy tư thế nhanh như chớp nhảy vào bụi cỏ, nắm sợi dây, tính đúng thời cơ, mắt thấy bệ hạ và thiếu gia sẽ vấp té, nhưng mà bọn hần cứ nhiên dễ dàng nhảy qua dây thừng, bất quá trò hay vẫn chưa kết thúc, phía trước dây thừng chính là cái hố mà ta đã đào, chỉ thấy bệ hạ lại dễ dàng nhảy qua một lần nữa, bất quá thiếu gia của ta cũng không có kỹ thuật tốt như vậy, chân sau của con ngựa đã lọt vào trong hố, thân ngựa đột nhiên mất cân bằng, ta nghe thấy một tiếng hét chói tai của thiếu gia liền muốn chạy ra ngay lập tức. Đương nhiên lúc này ta chỉ có thể án binh bất động, cũng may là bệ hạ đã lập tức xoay ngựa lại, lấy tư thế vô cùng anh tuấn mà cứu thiếu gia. Rõ ràng kế hoạch không hề thành công, con mồi chỉ có hai con ngựa.

“Công chúa, kế hoạch của chúng ta lại thất bại rồi, ngài bỏ đi đi.”

“Thất bại a, là bởi vì ai a, bảo người đào một cái hố cũng đào ngay tức khắc, sâu như thế, bọn họ nếu rơi xuống đó, không chết cũng bị trọng thương, người có óc hay không vậy a.”

“Là người nói phải đào vừa to vừa sâu mà.” Ta thực sự cảm thấy rất ủy khuất a.

“Nga, đúng không? Khụ... Quên nói, kế hoạch của ta là không bao giờ thất bại.”

“Rõ ràng vẫn luôn thất bại đó thôi.” (nhỏ giọng nói)

“Tuấn Tú, ta nghe thấy đó, mũi tên ở trên tiểu thí thí của người, để ta giúp người nhỏ xuống nhé.”

Ồ, không thể nào, đau quá a, sao vừa nãy ta không phát hiện ra cơ chứ.

“Tuấn Tú ca ca, tốc độ chạy trốn rất nhanh, lần này có thể nhanh hơn không nhỉ.” Công chúa một phát nhỏ cái tên trên tiểu thí thí của ta, ta lập tức ôm vết thương phóng ra xa, cách đến vạn dặm.

“Hừ, bản công chúa còn có đòn sát thủ — ngũ hành bát quái trận, chờ coi nhé, nga ha ha, nga ha ha ha ha...”

(1) Hoàng tộc tử đệ, các cao quan tử tự: Con cháu hoàng tộc, các người con nối dõi quan lớn.

(2) Chính Ngọ: Giữa trưa.

(3) Giờ Thìn: Từ bảy giờ đến chín giờ sáng.

(4) Khuất Nguyên: tên Bình, biệt hiệu Linh Quân (340 TCN – 278 TCN) là một chính trị gia, một nhà thơ yêu nước nổi tiếng của Trung Quốc. Ông là người trong hoàng tộc nước Sở, làm chức Tả Đồ cho Sở Hoài Vương. Ông học rộng, nhớ dai, giỏi về chính trị, lại có tài văn chương. Lúc đầu ông được vua yêu quý, sau có quan lại ganh tài ông, tìm cách hãm hại. Vua Sở nghe lời gièm pha nên ghét ông. Ông âu sầu, ưu tư viết

thiên Ly Tao để tả nỗi buồn bị vua bỏ.

7. Chương 7

Duẩn Hạo và Tại Trung ôm nhau, ngơ ngác nhìn đối phương, hẳn thực sự rất anh tuấn, hẳn thực sự rất xinh đẹp a, một trận tiếng la kinh khủng (biết là gì không, còn không phải là Tuấn Tú cùng U Hòa sao?) làm bừng tỉnh hai bên, Tại Trung lập tức đẩy Duẩn Hạo ra, Duẩn Hạo bất động thanh sắc nhú nhú mảy, bầu không khí xấu hổ giữa hai người tràn lan, trầm mặc, trầm mặc, “Phải làm sao đây?” Duẩn Hạo là người đầu tiên phá tan sự trầm mặc, “Không thể lưu lại chỗ này, chúng ta trước tiên đi ra ngoài đã.” Bất ngờ là Tại Trung không có phản bác, theo Duẩn Hạo đi vào sâu trong rừng cây.

Khu rừng này có điểm quỷ dị không nói nên lời, dù đi thế nào thì cuối cùng đều trở lại chỗ cũ, nói đơn giản một chút chính là bọn họ đã lạc đường. Tại Trung trong lòng thập phần sợ hãi, người được nâng niu từ bé như hắn đã sớm mệt đến không còn sức lực, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Duẩn Hạo, lời oán trách lại thực sự không thể nói ra. Duẩn Hạo sao lại không biết Tại Trung đã mệt muốn chết, bản thân không thể không muốn nghỉ ngơi. Chỉ là đêm mau tối, đến lúc đó chỉ sợ càng đi càng không thể ra ngoài, hai người không ngừng bước đi, lại không ngừng quay về chỗ cũ. “Ngũ hành bá quái trận sao?” Duẩn Hạo lẩm bẩm tự nói, xoay người đối Tại Trung đã sớm hờn thoát mà nói: “Xem ra ngày hôm nay không thể ra được rồi, chúng ta cứ ở chỗ này nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Duẩn Hạo tìm rất nhiều cành cây rải trên mặt đất, đối Tại Trung nói: “Người ngủ đi.” Tại Trung trong lòng cảm thấy ấm áp, nằm ở phía trên rồi liền chìm vào giấc ngủ.

Tại Trung lẳng lặng ngủ bên cạnh đống lửa, hàng lông mi vừa cong vừa dài lúc này đã có một tầng bóng mờ, làn da trắng nõn hiện tại đã có chút bẩn, trên mu bàn tay còn có một vài vết xước, nhưng những điều này đều không đủ để ảnh hưởng đến khuôn mặt xinh đẹp của hắn, hẳn khi ngủ đã không còn sự kiêu ngạo như ngày thường, im lặng giống như tiên tử dưới ánh trăng, hảo mỹ. Duẩn Hạo nhìn đến ngây dại, đã bao lâu rồi, đã bao lâu rồi không cùng hắn hảo hảo nói chuyện, không biết từ lúc nào mà giữa hai người chỉ còn lại sự cãi vã không kết thúc, hiện tại có thể chung sống yên ổn như vậy lại giống như một giấc mơ. Duẩn Hạo tựa như ma quỷ mà xoa lên khuôn mặt mỹ lệ của Tại Trung, ngủ thật hảo a Tại Trung, dịch nhân trước mặt người, người cũng có thể ngủ không bố trí phòng vệ như vậy.

Đêm tháng chạp thập phần lạnh lẽo, mặc dù Tại Trung mặc áo lông, nhưng tư vị ngủ trên cành cây cũng không dễ chịu. Thân thể Tại Trung không khỏi run rẩy, giật mình tỉnh dậy ngẩn ngơ nhìn Duẩn Hạo bên cạnh, Duẩn Hạo nhanh chóng thu tay lại, khuôn mặt ửng đỏ, chết tiệt, ta đang làm cái gì vậy, cư nhiên nhìn hắn đến ngây người, cư nhiên cho rằng hắn đẹp. Thế nhưng da hắn sờ rất đã a, “Bốp!” Duẩn Hạo quăng cho mình một cái tát. Dừng lại, dừng lại, không thể nghĩ về hắn nữa, hắn là nam, là tình địch của người a. Trong lúc Duẩn Hạo không ngừng đấu tranh tư tưởng, Tại Trung run rẩy càng thêm lợi hại, thì thào tự nói: “Hảo lạnh... Hảo lạnh... Tuấn Tú, ta muốn chăn...” Duẩn Hạo nghe xong đầu đầy hắc tuyến, thật là không có khí phách a, Tại Trung vô thức sờ loạn xung quanh, nắm được một góc áo lông của Duẩn Hạo, dùng sức kéo lấy, đem Duẩn Hạo đang không chú ý mà kéo ngã xuống đất, Tại Trung không ngừng kéo y phục của Duẩn Hạo, trong miệng lộn xộn niệm: “Chăn, chăn, ta cần chăn.” Thân thể Tại Trung không ngừng dịch về phía Duẩn Hạo, cuối cùng giống như con bạch tuộc mà dùng chân vững vàng ôm lấy thắt lưng của Duẩn Hạo (Người nào không chính trực sẽ nhận ra tư thế này thập phần ái muội), tay liều mạng nắm lấy y phục của Duẩn Hạo, dùng khuôn mặt đầy hạnh phúc cọ cọ vào ‘cái chăn’ ấm áp, lần thứ hai tiến vào mộng đẹp, chỉ để lại Duẩn Hạo với thân thể cứng đờ, gân xanh nổi đầy, thì ra, người này cho rằng bản thân đang ở trên giường a. Duẩn Hạo không hề nghĩ ngợi muốn đoạt lại y phục, nhưng nhìn thấy khuôn mặt ngủ say đầy khả ái và thỏa mãn của Tại Trung, tay liền cứng ngắc dừng ở không trung, ngơ ngác nhìn một hồi lâu, cuối cùng đem tay rút về, quên đi... Vài tiếng sau, hai người đã ôm nhau mà ngủ.

Ngày thứ hai, Tại Trung vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt to lớn đang dán trước mặt hắn, nhất thời thất thần, ai vậy a. Khuôn mặt rất quen thuộc a. “Đỉnh!” một cái, quầng sáng trong đầu chợt lóe lên, ba chữ ‘Trịnh Duẩn Hạo’ xuất hiện trong đầu, Tại Trung tư thế nhanh như chớp rút tay chân đang quần lên người

Duẩn Hạo về, kéo y phục vướng mắc của hai người ra, tự mình ngồi ở bên cạnh, cũng không dám thở mạnh một tiếng vì sợ sẽ đánh thức thiên hạ đang ngủ say kia. Về phần tại sao lại sợ, bản thân cũng nói không rõ ràng. Chính sửa hảo y phục, Tại Trung ngồi ở một bên, lặng lặng nhìn Duẩn Hạo, khuôn mặt im lặng ngủ say thiếu đi sự tùy tiện ngày thường, nhiều phần bình thản. Kỳ thực y phục sự rất đẹp mắt, khuôn mặt thon gầy, cái cằm nhón nhọn, đôi môi vểnh ra, cái mũi cao thẳng, còn có hàng lông mày hơi nhíu lại. Tại sao phải nhíu nhí, làm hoàng đế rất khổ cực sao? Tại Trung không khỏi vươn tay nghĩ muốn xoa lên hàng lông mày đang nhíu chặt kia. Lúc bàn tay thon nhỏ muốn đụng tới, trong nháy mắt, Duẩn Hạo cử động, Tại Trung lập tức rút tay về, la to, “Trịnh Duẩn Hạo, tỉnh dậy.” Dường như muốn dùng thanh âm to lớn để che giấu nhịp tim đang tăng tốc của bản thân, sao mình lại muốn chạm vào hắn chứ, Tại Trung càng nghĩ càng không thể lý giải, càng nghĩ càng xấu hổ. Duẩn Hạo lười biếng mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt đỏ bừng giống hệt như quả cà chua. “Kim Tại Trung, người đỏ mặt làm gì a.” “Đỏ cái đầu người a, mau đi thôi.” Thế là Kim thiếu gia, bước đi không thèm quay đầu lại, bỏ lại Tiểu Hạo hoàng đế ở chỗ đó mà nghĩ ngợi: sao buổi tối im lặng như thế, mà đến sáng sớm lại giống hệt như một con mèo hoang nhỏ a. Bất đắc dĩ đứng dậy rồi bước theo.

Vài canh giờ sau:

“Ngũ hành bát quái trận chết tiệt!” Tại Trung vừa cảm giận nói, vừa không ngừng đánh đá bụi cây ven đường.

“Người cầm mồi lại đi, còn không mau lên, trời lại muốn tối rồi kìa.”

“Do người nói đó, ta sẽ không đi đâu a.” Tại Trung nói xong liền sải một bước thật to, không cẩn thận mà... “Ai da!” —— trật chân rồi.

“Lại làm sao vậy.” Duẩn Hạo cực không tình nguyện mà dừng cước bộ, quay đầu lại. Tại Trung cũng không để ý đến y, tự mình xoa xoa chân, chậm rãi di chuyển về phía trước từng bước một.

“Sao người cứ phiền phức như vậy a, trật chân rồi? Người thật ngu ngốc a.” Duẩn Hạo liên tục lải nhải. Tại Trung lúc này chỉ chú ý đến cơn đau nên căn bản không rảnh mà cùng Duẩn Hạo tranh cãi, trong lòng bất bình nghĩ: cái con chuột chết này, ta đã đau muốn chết, người còn nói như vậy, một chút quan tâm cũng không có. Càng nghĩ càng không cam lòng, chân lại đau muốn chết, đôi mắt tựa như quả nho đen dần ngập tràn nước mắt. Duẩn Hạo nhìn bộ dạng bĩu môi đầy ủy khuất của Tại Trung, nhất thời lời gì cũng không thể nói ra, chỉ muốn đi tới, đem nước mắt của hắn lau khô rồi hảo hảo dỗ dành. Nhưng Trịnh Duẩn Hạo là ai a, cách nghĩ vĩnh viễn không giống với cách làm, đặc biệt khi gặp mặt Kim Tại Trung.

“Này, chưa chết à, không phải bị trật chân sao?” Duẩn Hạo tỏ vẻ bình tĩnh nói. Tại Trung vừa định mở miệng phản bác, liền phát hiện chính mình đã ở trên lưng Duẩn Hạo.

“Này, người làm gì vậy a.”

“Công người a, ta cũng không muốn đến lúc trời tối cũng chưa ra được.”

“Người thả ta xuống đi a.”

“Không thả, người đừng cử động.”

Tại Trung động tới động lui, không cho Duẩn Hạo công, nhưng Duẩn Hạo chính là phốt lờ Tại Trung, tiếp tục vững vàng công hắn đi, Tại Trung không lay chuyển được y, cũng liền an tĩnh lại.

Đầu Tại Trung gối lên vai Duẩn Hạo, lặng lặng hưởng thụ sự an nhàn hiếm có. Kỳ thực mùi hương trên người Duẩn Hạo rất dễ chịu, mặc dù có mùi mồ hôi, nhưng vẫn rất dễ chịu. Kỳ thực tấm lưng của Duẩn Hạo rất ấm áp, rắn chắc, khiến người ta có cảm giác an toàn. Kỳ thực Duẩn Hạo rất quan tâm, giống như lúc này. Kỳ thực Duẩn Hạo cũng không đáng ghét, còn rất đáng yêu. Khi đó là lúc nào nhỉ, lúc còn rất nhỏ thì phải, lúc vẫn chưa có U Hòa, “Tiểu Tại, người phải làm tân nương của ta nga.” Nhớ khi đó ta đã khóc, không biết là vui vẻ hay sợ hãi. Tại Trung trong lúc miên mẫn suy nghĩ đã nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay lại thấy hắn khóc, rất nhiều năm không khóc, còn tưởng rằng hắn đã sớm trưởng thành, không nghĩ rằng bộ dạng khóc lại giống như hồi còn nhỏ, cũng khiến lòng ta đau nhức như lúc đó. Lúc nhỏ từng hỏi hắn có muốn làm tân nương của ta hay không, kết quả lại đem hũ dọa đến phát khóc, thật đúng là buồn cười a. Người đã không muốn làm tân nương của ta, tân nương của ta là ai cũng không còn quan

trọng. Duẩn Hạo quay đầu lại nhìn Tại Trung đang ngủ say, Tại Trung an tĩnh, bình thản. Không khỏi cảm giác trong lòng có một dòng nước ấm tràn ra, là cái gì nhỉ, Duẩn Hạo không muốn truy cứu, y sợ kết cục lại giống như hồi còn nhỏ, lại khiến y thất vọng. Dây dưa như thế, tranh đấu cũng không sai a, bởi vì người có thể luôn ở bên cạnh ta.

Ngoài bìa rừng:

Trong căn lều màu vàng sáng bóng, U Hòa công chúa đang hưởng thụ trà hương cùng bánh ngọt, rất thoải mái. Lại nhìn ta nôn nóng đến mức giống như kiến bò vòng vòng trên chảo nóng, chẳng biết phải làm thế nào cho phải. Một bên là thiếu gia đối ta như thân huynh đệ, một bên là tiểu ma nữ giở mọi mảnh khoe, chuyên chế bạo ngược. Cuộc sống của ta tại sao lại thê thảm như vậy. Không được, vì thiếu gia, ta nhất định phải hướng tiểu ma nữ đưa ra kháng nghị.

“Khụ, khụ, công chúa nghe ta nói, bệ hạ cùng thiếu gia đã khốn khổ ở trong rừng cây được hai ngày rồi, người cũng nên hài lòng đi! Rất nhiều đại thần cũng đã cảm thấy vô cùng phiền muộn rồi, ta cũng chống đỡ không nổi nữa. Ở trong rừng cây, vừa không có cái ăn vừa không có nước uống vừa không có hạ nhận, sao bọn họ có thể xử lý sinh hoạt của mình được? Chuyện kể rằng đất nước không thể một ngày không vua, Tuần Tú không thể một ngày không thiếu gia a, thiếu gia đáng thương của ta, từ nhỏ đã được cưng chiều, chưa từng chịu khổ. Ban ngày có một đám người hầu hạ mặc quần áo ăn cơm, đọc sách chơi đùa, buổi tối có người giúp hân làm ấm chăn. Ở trong rừng cây lại không có giường chiếu, chăn mền, người bảo thiếu gia làm sao có thể ngủ a. Thiếu gia nhất định sẽ sinh bệnh. Thiếu gia sinh bệnh thì chính là do Tuần Tú không chiếu cố hảo, người bảo Tiểu Tú Tú ta làm sao để không khiến lão gia phu nhân thất vọng, làm sao để không khiến cha ta nương ta thất vọng, làm sao để không khiến liệt tổ liệt tông của Kim gia thất vọng, làm sao để không khiến Tiểu Bạch, Tiểu Tiểu Bạch, Tiểu Tiểu Tiểu Bạch thất vọng a, làm sao để không khiến bạn học, muội muội, cháu trai, biểu tỷ phụ, cô muội, biểu tỷ và thiếu gia mà ta thầm mến thất vọng a. Công chúa a, Tiểu Tú Tú ta thật sự là không thể không có thiếu gia a, người mau cứu thiếu gia ra đi! Hơn nữa...”

“Rầm” một tiếng, ta đã nằm chống vó trên mặt đất, U Hòa ở bên cạnh mắt bốc hỏa nói: “Lão nương không phát hỏa, người xem ta như bị bệnh mèo a, đừng dài dòng nữa, lão nương ta trong lòng hiểu rõ.”

Vật đổi sao dời lại qua thêm mấy canh giờ, đêm tối đã phủ xuống, thiếu gia và bệ hạ tựa hồ vẫn đang độ sức với ngũ hành bát quái, dường như vẫn không có chút tiến triển gì. Mà lúc này, công chúa mang ta cùng với tám bản đồ hướng rừng cây đi tới.

“Chúng ta đi như vậy, lại đi như vậy, lại từ bên này đi, lại rẽ qua một chỗ ngoặt... hẳn là có thể tìm thấy biểu ca và Tại Trung, bọn họ hiện tại đang làm gì vậy nhỉ? Hảo mong chờ a, ha ha, nhất định là ngã vào nhau với khuôn mặt đầy hạnh phúc, Tuần Tú, lát nữa chúng ta đi tới, nhớ lộng chút thanh âm, tránh để bọn họ thân thân mật mật lại xấu hổ, bất quá, nhất định phải đến khi ta nhìn cho thật đã xong mới đi tới, hiểu chưa?” Theo một chủ tử như vậy, ta còn có thể nói cái gì đây. “Tiểu nhân minh bạch.” “Tuần Tú, người xem, là bọn hân a.” Ta nhìn theo ngón tay của U Hòa, quả nhiên là thiếu gia và bệ hạ, hơn nữa, hơn nữa... bệ hạ cư nhiên công thiếu gia, thiếu gia còn đang ngủ trên lưng bệ hạ. Ta không dám tin mà nhìn, “Hảo ngọt ngào a, không uống ta vắt vãi một hồi.” Nói xong còn cho ta một vẻ mặt ‘Ta nói không sai mà.’

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong khi U Hòa đang đắc ý, chỉ thấy bệ hạ đem thiếu gia ném xuống mặt đất, còn lớn tiếng nói một chút gì đó, “Tuần Tú, chúng ta đến gần một chút.” “Àn.”

“Kim Tại Trung, người nói rõ ràng cho ta, tại sao nói ta là hỗn đản, ta hảo tâm hảo ý công người đi nhiều đường như vậy...”

“Trịnh...”

“Người ngay cả ta ơn cũng không nói, cư nhiên mắng ta hỗn đản...”

“Trịnh...”

“Người cứ chờ ở đây đi, ta sẽ không quản người nữa đâu.”

“Trịnh Duẩn Hạo, người mắng xong chưa a!” Thiếu gia nâng cao giọng mà nói, “Người mắng ta làm gì a, hơn nữa, ta cũng không bảo người công, là chính người muốn công, người muốn đi thì đi đi, ta mới không

cần người quản. Ta ghét nhất cá tính tự ý quyết định của người. Ta từ nhỏ đã bị người an bài, chơi trò chơi, ta vĩnh viễn làm tân nương của người, người không bao giờ hỏi ta nguyện ý hay không, người không biết ta có bao nhiêu chán ghét. Khi học bài, người không bao giờ chuyển đáp án cho ta, thầy giáo ra đề khảo ta người không bao giờ giúp ta. Ta không muốn làm thư đồng của hoàng tử, người liền nói ta không có tiền đồ, người có biết nguyên nhân ta không muốn không? Người bao giờ cũng ẩn suy nghĩ của người vào công việc, người không bao giờ nghĩ đến ta...”

Thiếu gia sau khi gào hét một buổi liền trầm mặc thật lâu, không ai lên tiếng nữa, bầu không khí xung quanh rõ ràng đã đông lại, ta không khỏi rung mình một cái, kéo kéo công chúa còn đang ngẩn người, “Công chúa, bầu không khí rất bất thường, trước tiên vẫn trở về rồi hẵng nói.”

“Ân, cũng chỉ có như vậy.” Nói xong, U Hòa liền đi tới, kéo bệ hạ còn đang sững sờ đi, ta cũng đỡ thiếu gia còn đang tức giận ra khỏi phòng cây.

Ai, kế hoạch lần này của công chúa, xem ra lại thất bại rồi.

(1) Hư thoát: hạ đường huyết do mất máu, mất nước.

8. Chương 8

U Hòa công chúa bị trục xuất khỏi cung là một đại tin tức gần đây, mọi người sôi nổi suy đoán vì nguyên nhân gì mà khiến vị thiên kim tiểu thư được vạn thiên sủng ái bỗng chốc bị hạ xuống làm dân thường, ngoài cung thảo luận sôi nổi, trong cung một mảnh bi thương, tất nhiên là ngoại trừ bản thân đương sự.

U Hòa cung:

Cung nhân một bên thu xếp đồ đạc, một bên lau nước mắt, chỉ có U Hòa lão thần ngồi ăn bánh ngọt. U Hòa vừa thấy ta, lập tức lau nước mắt rồi ngẩng mặt lên nhìn: “Người ta không muốn đi đâu, Tuấn Tú ca ca!” Một bên đem nước mắt nước mũi chết lên y phục của ta, hảo thương cảm (nếu như không nhìn bánh ngọt trong mồm nàng).

“Công chúa, ta bất lực.”

“Thiết... Tại Trung ca ca còn giúp người ta xin tha đó, uống công chúng ta còn Duẫn Tại đồng minh.” Công chúa lập tức ngừng rơi nước mắt. Hãn! Nước mắt của nữ nhân này so với khóa vôi nước còn hiệu nghiệm hơn a.

Ta nghe xong lời công chúa nói, khuôn mặt đầy hắc tuyến, ta và người thành đồng minh từ lúc nào, mà Duẫn Tại đồng minh lại là cái chuyện gì nữa vậy?!

“Thiếu gia bảo ta tới nói cho công chúa sẽ không có việc gì, thiếu gia sẽ cứu công chúa.”

“Ồ... Ta chỉ biết Tại Trung ca ca đối ta tốt nhất.” Nữ nhân, nếu như người buông đồ ăn trong tay thì những lời này sẽ càng có sức thuyết phục hơn đó.

“Tuấn Tú ca ca, người có biết ta bị đày đến chỗ nào không?”

“Cái này, hình như là nữ tu viện ở Nam Dương.”

“Cái gì!” Công chúa nuốt đồ ăn trong miệng xuống, kêu một tiếng thất thanh. Ta cảm thấy có lỗi rồi, hối lỗi lắm rồi. Chỉ nghe “Vì sao không phải là chùa chiền a, như thế ta có thể hướng bọn họ tuyên bố kiến thức về BL, có thể tự mình đạo diễn ra một thứ tình yêu cấm kỵ thê mỹ tuyệt vọng triền miên, cùng một đám sư cô thì làm được cái quái gì cơ chứ!”

Trước mắt ta tối sầm, bất tỉnh. ‘Không thể cứu được nàng rồi.’ Đây là điều mà ta nghĩ đến sau khi mất đi ý thức.

Đợi đến khi ta tỉnh lại thì đã đến ngày U Hòa ra đi, ta phụng mệnh thay thiếu gia đi tiễn đưa công chúa. Sau chiếc xe ngựa khéo léo của U Hòa còn có vài chiếc xe ngựa chất đầy hành lý, nhất thời một đầu đầy hắc tuyến. Đây là đi chịu phạt hay là đi du lịch vậy? Khi ta nhìn thấy kẻ cưỡi ngựa canh giữ bên cạnh công chúa là Phác Hữu Thiên thì hắc tuyến trên mặt ta ngày càng nhiều, đồ đáng ghét, cư nhiên còn đối ta cười, hừ, không thèm quan tâm đến hắc nữa.

Ta nhìn trần trần khóc lóc của đám cung nhân, (ồ, nhân duyên của tiểu ma nữ không tệ nhỉ) công chúa và đội ngũ hành lý của nàng ly khai khỏi tầm mắt của chúng ta, dần dần đi xa. Ta ở trong bầu không khí bị thương xung quanh nên cũng bị lây nhiễm, không khỏi nhớ tới những điểm đáng yêu hiếm có của công chúa, khi ta đang muốn rờn rờn nước mắt thì bỗng nhiên nghe được xung quanh một trận reo hò: “Tự do rồi, rốt cuộc cũng đi rồi a.” Lại có rất nhiều người đốt pháo ăn mừng, nước mắt của ta trong bầu không khí hoan lạc tức biến mất.

U Hòa đã đi rồi, thế nhưng nguyên nhân là gì, một chút ta cũng không rõ, hơn nữa không chỉ những điều này là không rõ, mà hành động khác thường gần đây của thiếu gia và bộ hạ cũng khiến ta không tìm được ý nghĩ gì.

Thiên Diệp phủ – Phòng ngủ của Tại Trung:

Tại Trung lúc này đang ngốc ngốc bò trên bàn học. Tại sao lúc nàng hôn ta, ta lại không có cảm giác gì cơ chứ, tại sao vừa nghĩ đến kẻ hôn ta là cái con chuột chết kia liền đỏ mặt, nhịp tim lập tức gia tăng? Một chuỗi nghi vấn dài dằng dặc dồn nén trong lòng Tại Trung, Tại Trung không khỏi muốn đem chuyện tình ngày đó hảo hảo làm lại một lần:

Từ lúc đi săn trở về, Tại Trung bao giờ cũng nghĩ đến Duẫn Hạo, nghĩ đến sự ôn nhu thỉnh thoảng của y, nghĩ đến mùi hương nơi y, nghĩ đến tấm lưng ấm áp của y, nghĩ đến thật nhiều thật nhiều thứ về y, vì vậy Tại Trung vì muốn chứng minh sự tận tâm của mình đối với U Hòa, trái tim của mình là thuộc về U Hòa, hạ quyết tâm hướng U Hòa bày tỏ.

“Ta thích ngươi, U Hòa.”

“Hả, ngươi nói cái gì, Tại Trung ca ca, vậy biểu ca thì sao?”

“Nguyên lai người ngươi thích là Duẫn Hạo.” Trong lòng Tại Trung đau xót, có cái gì dường như đã vỡ tan.

“Ngươi thích biểu ca là ngươi.”

“Nga, ta biết rồi... Hả, ngươi nói cái gì?!” Tại Trung la lên.

“Ngươi thích biểu ca a, ta đã sớm nhìn ra rồi.”

“Không có khả năng.” Tại Trung vội vàng phủ nhận, người ta thích là U Hòa, nghe nàng thích Duẫn Hạo còn thấy đau lòng, sao có thể thích Duẫn Hạo được cơ chứ? Tại Trung trong lòng không ngừng thanh minh.

Đột nhiên Tại Trung cảm thấy môi mình bị một mảnh mềm mại bao phủ, ‘A, U Hòa đang hôn ta.’ Tại Trung trong lòng thầm kêu lên.

“Thế nào a, Tại Trung ca ca, có cảm giác gì?”

“Àn...”

“Không có cảm giác đúng không, đây là lời giải thích tốt nhất, ngươi nghĩ lại đi, nếu như đó là biểu ca, sẽ là cảm giác gì đây?”

Thật sự không có cảm giác, đây là thứ mà Tại Trung vẫn luôn mong muốn, thế nhưng, U Hòa vẫn không cho hắc cảm giác động tâm, không có cảm giác nhịp tim gia tốc, nếu như đó là Duẫn Hạo, nghĩ đến đây, khuôn mặt Tại Trung không khỏi đỏ lên. Bản thân cũng không hiểu vì sao.

U Hòa thấy khuôn mặt nhố nhăng của Tại Trung ửng đỏ, càng kiên định với ý nghĩ của mình, vì vậy khoái trá chạy đi mất, lưu lại một người đứng đó mà ngẩn ngơ. Thế nhưng U Hòa không chú ý tới một ánh mắt có thể giết người đang nhìn chằm chằm vào nàng.

“Ai~” Trong thư phòng, Tại Trung không ngừng thở dài, đến tột cùng là tại sao a. (Tác giả: Còn phải nghĩ sao? Người thích hấn a, Tiểu Tại a, ta nhớ mẹ người thông minh khả ái như thế mà sao lại có một nhi tử ngốc nghếch như người a? Tại Tại: Đôi khi tiểu bạch si là điều kiện cần thiết của tuyệt sắc tiểu thụ, người hiểu chưa?)

“Thiếu gia, đến thời gian vào cung rồi, hôm nay có tiết học của thầy giáo đó.”

“Tuấn Tú a, ta không thoải mái, người xin nghỉ cho ta đi.” Sao có thể đi học vào lúc này cơ chứ, ta vẫn còn nhớ rõ ngày đó mình đã đem Trịnh Duẫn Hạo chở đến thâm phòng.

“Thiếu gia, người không thoải mái, có muốn xem đại phu không? Đây không thể qua loa được. Ta đây liền đi thỉnh đại phu.”

“Tuấn Tú, không cần, ta nghỉ ngơi liền sẽ không có việc gì, người đi vào trong cung đi, ta một mình im lặng một lúc sẽ tốt lên thôi. Người ở đây ằm ỉ om sòm, ta trái lại nghỉ ngơi bất hảo.”

“Vậy được, ta không làm ồn ngài nữa, nếu thực sự không thoải mái thì nhớ phải gọi người nga, ta vào cung đây.”

Hoàng cung ngự thư phòng:

“Kim Tại Trung không thoải mái?”

“Ân, thiếu gia có chút đau đầu.”

“Vậy liền mang thái y đến xem đi, người cũng lui xuống đi.”

Hấn sinh bệnh rồi, Duẫn Hạo thì thảo tự nói, không biết có nghiêm trọng hay không, hồi còn nhỏ thì thường xuyên sinh bệnh, thân thể lại yếu đuối, sao lúc nào cũng không tự chăm sóc cho bản thân, luôn luôn khiến người ta lo lắng chứ. Có đúng hay không bởi vì U Hòa bị xử phạt mà sinh bệnh? Nghĩ vậy, Duẫn Hạo không khỏi có chút tức giận, ngày đó thực sự là rất bức bối:

Thấy U Hòa hôn Tại Trung, cơn giận lập tức ồ ạt nổi lên, cũng mặc kệ mọi thứ mà tiến lên ngăn cản U Hòa, nghĩ muốn đoạt lại nụ hôn của Tại Trung, kết quả cư nhiên lại bị nha đầu kia đẩy ra, còn tát cho ta một cái. Lúc đó ta liền trở nên ngốc nghếch, đó là lần đầu tiên ta chịu đòn, nhất thời tức giận liền đem U Hòa đuổi đến nữ tu viện, bây giờ ngẫm lại dường như có chút lỗ mãng.

Duẫn Hạo đứng lên bước đến bên cửa sổ, nghĩ đến lời Tại Trung nói trong rừng cây ngày đó, bản thân thực sự không quan tâm đến cảm nhận của hấn sao? Hấn thực sự chán ghét ta như vậy sao? Hấn có nhiều đau khổ như thế sao? Bản thân lại có lỗi sao? Bảo hấn làm tân nương của mình chỉ là muốn được bảo vệ hấn, không cho hấn chuyển đáp án, không giúp hấn trả lời đề bài của thầy giáo là vì muốn hấn chăm chỉ học tập, hi vọng sau này hấn có thể cùng làm việc với ta, cùng nhau trông nom đất nước, cùng thống trị thế giới này, nói hấn không có tiền đồ chỉ vì bức hấn, ta thực sự muốn hấn làm thư đồng của ta, cùng ta ở chung một chỗ, hấn cảm thấy không vui như vậy sao? Duẫn Hạo bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện tình của Tại Trung, hấn nghĩ nát óc cũng mãi mãi không giải quyết được.

9. Chương 9

Ta là người bị thần rút bỏ, sau khi trải qua mười lăm ngày sinh hoạt đầy hạnh phúc, ta lại bước vào cuộc sống bi thảm, cũng hiểu rõ được mùi vị từ thiên đường bay xuống địa ngục.

A, hỏi ta tại sao ư? Ai, ngoại trừ tiểu ma nữ kia thì còn ai có khả năng này chứ.

U Hòa sau vài ngày thanh tu trong nữ tu viện, lại bí mật lẩn trốn bỏ về, Phác Hữu Thiên, người làm ăn cái kiểu gì vậy a, không phải bệ hạ đã bảo người xem chừng công chúa sao? Người cư nhiên khiến nàng trốn về! Càng đáng ghét hơn là tiểu ma nữ cư nhiên còn chiếm lấy địa bàn của ta, nói nơi nguy hiểm nhất chính là

nơi an toàn nhất, cứ như vậy mà quang minh chính đại bước vào Kim gia của chúng ta, mà ta thì tức giận nhưng lại chẳng dám nói điều gì.

Ngày thứ hai, khi ta từ giữa cơn ác mộng không ngừng lặp lại trong giấc mơ mà tỉnh dậy, vừa mở mắt liền nhìn thấy trước mặt là khuôn mặt to lớn đang dán vào ta, đôi mắt giống như quả nho đen nhìn chăm chăm vào ta, ta nhất thời ba hồn bảy vía, là ác mộng, là ác mộng. Ta lập tức nhắm mắt lại, ‘Tiểu ma nữ còn đang ở nữ tu viện, tiểu ma nữ còn đang ở nữ tu viện.’

“Tuần Tú ca ca.” Thanh âm ngọt ngào kéo ta trở về hiện thực, “Tuần Tú ca ca, người tỉnh rồi a. Người ta đặc biệt sáng sớm đến xem người, còn mang theo điểm tâm sáng nữa đó.” Ta cực không tình nguyện mà mở mắt ra, nhận ra mình đã quay về hiện thực, ngồi dậy, tiếp tục cuộc sống bi thảm của mình.

“Công... Công chúa.” Khi ta nhìn thấy điểm tâm sáng trên bàn, ta đã không có cách nào để nói lời trọn vẹn.

“Công chúa, đây là điểm tâm sáng sao?” Thiên ta a, mấy thứ này cũng quá xa xỉ đó, tám đĩa lớn, tám đĩa nhỏ, mỗi dạng bánh ngọt, mỗi dạng cháo ngô.

“Đúng vậy, là người ta bảo Hữu Thiên đặc biệt đi đặt ở Cát Khánh lâu đó.”

“Vậy công chúa, là ai trả tiền a?”

“Cái này a, ta không rõ lắm, Hữu Thiên trả bằng tiền của ai ấy nhỉ?”

Đại Mễ chết tiệt không nói nữa, chỉ nhìn ta cười lạnh một cái, ta đã minh bạch tất cả. “Rầm!” Ta ngã xuống mặt đất, bỗng lộc của ta mất hết cả rồi!!!

Ta cực kỳ đau lòng mà ăn hết điểm tâm sáng, chỉnh sửa hết mọi thứ, lúc đang chuẩn bị cùng thiếu gia vào cung, ta liền thấy được một khuôn mặt mà cả đời ta cũng không muốn gặp, tuy nói chúng ta sống chung dưới mái hiên, khó tránh khỏi chạm mặt, bất quá nhiều lần như vậy, không khỏi làm ta muốn mắng chửi lão thiên, bất quá lão thiên vĩnh viễn sẽ không giúp ta, điểm này ta rất minh bạch, vì vậy chỉ có thể tự giúp chính mình. Ta cúi đầu bước đi, quyết không ngẩng mặt lên.

“Tuần Tú ca ca.”

Ta không nghe thấy, không nghe thấy gì hết, gia tăng nhịp chân, hướng về gian phòng của thiếu gia mà chạy như bay vào. Đột nhiên ta bị một bàn tay to lớn bắt trở về, ơ, Phác Hữu Thiên, sao vẫn chưa quay về, chẳng lẽ, chẳng lẽ, chẳng lẽ... người cũng muốn ăn uống không trả tiền ở Kim gia chúng ta, công chúa thì quên đi, nàng là người ta không thể chọc vào, nhưng người thì không được, muốn ăn cũng phải trả tiền. Trong lúc ta đang suy nghĩ phải thu bao nhiêu tiền của Phác Hữu Thiên, liền nghe được một trận âm thanh đầy kinh khủng:

“Người muốn chết hả, biết rõ ta không thể bị Tại Trung nhìn thấy, người còn hướng nơi đó mà chạy tới, tự tìm cái chết a, có đúng hay không lão nương không giáo huấn vài ngày người liền cảm thấy ngứa da hả...”

Tiểu ma nữ không ngừng mắng chửi, mà ta đã không còn tâm tư để nghe giáo huấn, lúc này ta đang dùng ánh mắt có thể giết chết người mà nhìn chăm chăm vào Phác Hữu Thiên, ta giết chết người giết chết người. Nhưng Phác Hữu Thiên lại cứ làm vẻ mặt không quan trọng, dường như không có vẻ sợ hãi, chẳng lẽ ánh mắt giết người đầy kỹ thuật của ta đã lạc hậu rồi sao?

“Tuần Tú ca ca, người cũng biết, ta bị biểu ca xử phạt đi tự kiểm điểm, ta rất không muốn đi. Vì vậy ta làm một hộp bánh ngọt, đây làm do chính tay ta làm, người giúp ta đem vào cung, đưa cho biểu ca và Tại Trung ăn, người không thể ăn vụng đâu đó. Như vậy biểu ca nhất định sẽ tha thứ cho ta, ta đây cũng không cần phải dựa vào nơi ở của người nữa, được không?”

Ta không ngừng suy xét lời tiểu ma nữ nói, để đề phòng lại trúng phải quỷ kế của nàng.

“Tuần Tú ca ca, đáp ứng ta đi.”

Ta vẫn còn đang trong tình trạng suy xét.

“Đáp ứng ta đi.”

Ta vẫn đang suy xét.

“Cầu người, van cầu người.”

Ta vẫn không ngừng suy xét.

“Này, Kim Tuấn Tú, người dám không đáp ứng lão nương thử xem.”

Ta thoáng cái từ giữa suy nghĩ của bản thân mà tỉnh lại, không ngừng gật đầu.

“Được rồi, thế mới ngoan a.”

Ai, quên đi, một hộp bánh ngọt, sẽ không có gì hệ trọng cả.

Hoàng cung ngự thư phòng:

“Là U Hòa phái người đưa tới.” Bệ hạ bất động thanh sắc mà lên tiếng.

“Đúng vậy, sáng hôm nay vừa nhận được.” Ta không có khi quân a, là sáng sớm nhận được mà.

“U Hòa có nói gì thêm không?”

“Công chúa nói bảo thiếu gia và bệ hạ cùng nhau thưởng thức, hi vọng các người sẽ làm lành.”

“Vậy thông báo thiếu gia nhà người tiến cung đi.”

Hoàng cung ngự hoa viên:

Nhìn trên bàn đá, trên mặt bày một mâm bánh ngọt đầy tinh xảo. Hai người ngồi hai bên khinh thường lẫn nhau, ta kinh hoàng khiếp sợ đứng ở bên cạnh.

Bệ hạ và thiếu gia cứ trầm mặc như vậy. Ta rõ ràng cảm thấy bầu không khí xung quanh bắt đầu đông lại, giống như bão tố sắp đến gần.

“Bệ hạ, thiếu gia, các người mau ăn đi! Đừng phụ một mảnh tâm ý của công chúa.”

Bệ hạ và thiếu gia nhìn ta, không nói điều gì. Rồi mỗi người cầm lấy một miếng bánh ngọt, ăn.

“Phù~” Ta thở một hơi dài, may là không tranh cãi.

Ngày đầu tiên – Thiên Diệp phủ:

Ta ngày nào cũng đi gọi thiếu gia dậy, nói đến chuyện tội tệ này ta lại cảm thấy đau đầu. Thiếu gia khi nằm trên giường là tuyệt đối có kỹ năng, không những gọi thế nào cũng không dậy, mà còn có thể loạn đánh người, ta chính là đã tu luyện được nhiều năm, mới có thể đạt đến cảnh giới đánh thức thiếu gia mà không bị đánh trúng.

Đi tới trước cửa phòng thiếu gia, gõ gõ cửa (mặc dù biết điều này chẳng có tác dụng gì). “Thiếu gia, dậy đi.” Đồng thời đẩy cửa đi vào. “Hả?” Ta ra sức dụi mắt, ta không phải đang bị hoa mắt chứ, thiếu gia cứ nhiên đã tự mình thức dậy, còn đang ngồi nhìn chăm chú trước gương.

“Thiếu gia.” Ta lên tiếng, nhưng thiếu gia không để ý đến ta. “Thiếu gia, sao hôm nay người dậy sớm như vậy a?” Thiếu gia vẫn nhìn vào gương, không thèm để ý đến. Ai, biết thiếu gia người lớn lên trông rất đẹp mắt, nhưng người cũng không cần chăm chú đến mức như thế chứ!

“Tuấn Tú, giúp ta thay y phục, ta muốn vào cung.”

“Hả?” Ta cảm thấy đầu mình trống rỗng, không phải nên là như vậy sao: Tuấn Tú a, ta không muốn mặc đâu, ta không muốn vào cung. Sao hôm nay thiếu gia hăng hái dữ vậy!? “Thiếu gia, người có muốn xem đại phu không, hôm nay người rất không bình thường a.”

“Ít nói nhảm, mau thay y phục.”

Hức, hảo ác a, mau thay y phục cho thiếu gia thôi.

Ngày đầu tiên – Tẩm cung:

“Rầm!” một tiếng, thiếu gia không thềm đếm xỉa đến sự ngăn cản của thị vệ, một đường hướng vào hoàng cung, còn gơ chân đá văng cửa tấm cung của bộ hạ. Một chân bước vào, đem ta và một đám thị vệ nhốt ở ngoài cửa.

‘Tại Trung’ nhanh chóng bước đến long sàng, một phát xốc chắn, nhanh chóng đem ‘Duẩn Hạo’ nằm lên: “Kim Tại Trung, người tỉnh lại cho ta.”

“Tuần Tú đừng ồn ào nữa, ta muốn ngủ.”

“Kim Tại Trung.”

“Đừng ồn.”

“Kim Tại Trung.”

Chỉ thấy ‘Duẩn Hạo’ gơ tay, một quyền đánh xuống chính giữa con mắt của ‘Tại Trung’. Trải qua mười lăm phút vật lộn, ‘Duẩn Hạo’ rốt cuộc cũng mở hai mắt. “A!!!!!!!!!!” Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp hoàng cung, người trên long sàng ngã xuống chạy tới trước gương, ngây ngốc nhìn.

“Trịnh Duẩn Hạo, đây là chuyện gì vậy a?”

“Sao ta lại biết được.”

“Sao người dám chạy trong cơ thể của ta hả?”

“Người nghĩ là ta nguyện ý chắc?”

“Ai nha, da dẻ của người sao lại kém như vậy a, sờ cũng chẳng thấy nhẵn chút nào.”

“Kim Tại Trung, người câm miệng lại cho ta.”

“Ai nha, tóc người sao lại khô như vậy a, còn phân nhánh nữa chứ.”

“Kim Tại Trung, người đừng được đằng chân lân đằng đầu.”

“Ai nha, môi người...” Tại Trung còn chưa nói xong đã bị Duẩn Hạo một phát đè lên mặt đất, “Nói cho người biết, ít bởi móc đủ điều đi, người cho là người đẹp lắm sao?” (các vị tướng tượng một chút nga, là thân thể yêu diễm không gì sánh được của Tại Tại chúng ta đè lên người của tổng công đại nhân đó, ha ha ha~) “Kỳ thực, thân thể của người có một chỗ tốt.” Tại Trung tà tà nói, “Àn?” Trong lúc Duẩn Hạo còn chưa kịp phản ứng, Tại Trung đã xoay người, đem Duẩn Hạo đặt ở dưới thân. “Khí lực lớn a.”

Tại Trung cười đầy đắc ý, nhìn Duẩn Hạo ở dưới thân, nhất thời, bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt giao lưu không tiếng động, đột nhiên giữa hai người đều cảm thấy xấu hổ, lập tức đứng dậy, mỗi người đều tránh né ánh mắt của đối phương.

“Trịnh Duẩn Hạo, phải làm gì bây giờ a. Ta không thể trị quốc, ta cũng không thể thức dậy sớm như vậy được.”

“Chuyện này không thể để cho kẻ khác biết. Nếu không chúng ta chắc chắn sẽ xong đời.”

“Àn, ta biết rồi.”

“Từ ngày hôm nay trở đi, ta sẽ theo bên cạnh người, cùng người xử lý công việc, sau khi kết thúc sự tình, ta lại quay về Kim gia, người phải ở trong cung, cẩn thận lời nói và hành động.”

“Đã hiểu.”

“Người mau thay y phục đi, phải lâm triều rồi.”

Tại Trung lần đầu tiên cảm giác được sự thống khổ của Duẩn Hạo. Ngồi ở triều đình hai canh giờ, nghe đại thần tấu viết chuyện nhỏ hoặc lớn, thật không biết Trịnh Duẩn Hạo làm sao mà chịu đựng được nữa. Hạ triều thật không dễ dàng, tưởng rằng có thể đi chơi, ai ngờ lại bị Trịnh Duẩn Hạo kéo đến thư phòng xem tấu chương.

“Ta không làm nữa đâu, đầu hảo đau a.” Đối mặt với một chồng tấu chương vẫn chưa phê xong, Tại Trung kêu to.

“Không được, những thứ này nhất định phải xử lý hết trong ngày hôm nay, nếu không sẽ tích lũy ngày càng nhiều.” Duẩn Hạo nói, đầu cũng không thêm ngẩng lên.

“Hừ.” Tại Trung một lần nữa ngồi trở lại vị trí, ăn bánh ngọt của hắn, đảo mắt nhìn một cái, Duẩn Hạo vẫn đang vật lộn với chồng tấu chương kia, đầu lại không khỏi nhói lên.

Đèn hoa treo lên, màn đêm buông xuống, rốt cuộc Duẩn Hạo cũng phê xong tấu chương, Tại Trung cũng thở dài đầy nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không phải ngồi như vậy nữa, có thể hoạt động rồi. Duẩn Hạo bước đến cạnh cửa, “Ta về trước, mai ta lại tới, người nhớ cẩn thận một chút.” “Àn, ta biết rồi, người cũng vậy.”

Cung nữ Tiểu E: Kim công tử và bộ hạ hôm nay cũng vẫn ở cùng một chỗ.

Cung nữ Tiểu S: Đúng vậy đúng vậy, Kim công tử hôm nay rất có khí phách của nam tử hán.

Cung nữ Tiểu E: Bộ hạ hôm nay đặc biệt ôn nhu, cũng không nói gì, cứ luôn luôn nhìn công tử.

Cung nữ Tiểu S: Đúng vậy đúng vậy, mặc dù giống như đã thành Tại Duẩn, nhưng xem ra đại kế của công chúa đã không còn xa nữa rồi.

Cung nữ Tiểu E: Nhiệm vụ Duẩn Tại đồng minh của chúng ta cũng sắp hoàn thành rồi.

Cung nữ Tiểu S, E: Á ha ha ha... Chúng ta đi hưởng công chúa bầm bầm thôi.

Sau khi tắm xong, Tại Trung mặc áo ngủ rộng thùng thình nằm trên giường. Không phải giường của mình thì không ngủ được. Tại Trung đành phải nhìn xung quanh để giết thời gian. Kỳ thực cung điện này cũng không quá xa lạ, cung điện lúc đầu khi Duẩn Hạo còn làm thái tử, trước đây cũng thường xuyên tới. Bất quá từ lúc U Hòa tới đây, rất lâu rồi cũng chưa từng tới. Hôm nay có một loại cảm giác thăm lại nơi cũ. Tại Trung bắt giặc đi tới trước tủ sách, ngồi xổm xuống dưới, thuần thực mở ngăn tủ, đem toàn bộ đồng sách bên trong ra ngoài, “Nguyên lai vẫn còn a. Sao lại ngốc vậy, nhiều năm trôi qua như thế mà cũng không tìm được.” Chỉ thấy trong ngăn tủ có đặt một nghiên mực đã có vết nứt, đó là nghiên mực mà Duẩn Hạo thích nhất, là lần đầu tiên Duẩn Hạo đến Kim gia nhìn thấy Tại Trung, bởi vì thích nên liền kiên quyết đoạt lấy. Vì vậy không quá vài ngày, Tại Trung len lén chuồn đến cung điện của y, thừa lúc người khác không chú ý mà hung hăng ném nó xuống mặt đất đến mức rạn nứt, sau khi ném xong lại cảm thấy sợ hãi nên liền giấu đi. Vẫn nhớ về mặt của Duẩn Hạo khi phát hiện không thấy nghiên mực đâu, thậm chí còn hận không thể đem toàn bộ hoàng cung lật đổ, vừa khóc vừa nháo, Tại Trung lại được một trận cười trộm đầy đau bụng. Sau cùng, tiên hoàng tìm một chiếc giống hệt đưa cho y, nhưng y lại không muốn, cũng không thèm nhìn một cái mà liền ném đi, thực sự là tùy hứng a. Thật không biết y muốn như thế nào nữa.

Tại Trung đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, xoa xoa cạnh góc cửa, cảm giác được từng đường vết khắc. Đó là những vạch đo chiều cao hồi nhỏ. Nhớ trước khi lên bảy, Tại Trung vẫn cao hơn Duẩn Hạo, mỗi lần đo chiều cao xong, Duẩn Hạo liền trở nên mất hứng, thẳng đến khi bảy tuổi, y bỗng chốc cao lên. Lúc đó vừa nhảy vừa múa đầy vui vẻ, còn không ngừng nói: “Cuối cùng ta cũng cao hơn Tại rồi.” ‘Tại’, đúng vậy, khi đó y gọi ta là Tại, nhưng bây giờ là ‘Kim Tại Trung’, Tại Trung cũng không lưu tâm đến một mặt ưu thương lướt qua đáy mắt hắn.

Tại Trung lần nữa quay về giường rồi nằm xuống, chậm rãi nhắm mắt lại, trong mắt chợt hiện lên hình ảnh Tại Trung chơi đùa cùng Duẩn Hạo lúc còn nhỏ. Duẩn bắt bướm đưa cho Tại Trung, Duẩn đuổi theo Tại Trung đang chạy trốn, Duẩn trêu chọc Tại Trung đến phát khóc, Duẩn khi dễ Tuấn Tú, Duẩn yêu cầu yêu nháo, tất cả đều là Duẩn. Tại Trung chậm rãi trở mình. Kỳ thực cái giường này cũng rất thoải mái, bởi vì có mùi hương của Duẩn Hạo.

10. Chương 10

Ngày thứ hai – Ngự thư phòng:

Duẩn Hạo tiếp tục phê tấu chương, Tại Trung tiếp tục ăn bánh ngọt, thời gian trầm mặc giữa hai người hồi hải trôi qua. Hai ngày này, giữa hai người rõ ràng đã trầm mặc hơn, ít cái vờ đi hân, thật không biết là tốt hay xấu. Nguyên lai khi cãi nhau, ít nhất còn đem đối phương nhìn vào trong mắt, trầm mặc như bây giờ khiến Tại Trung cảm thấy sợ sệt, phải chăng sau này sẽ trở thành người dưng???

Ngày thứ hai – Thiên Diệp phủ:

Bận rộn cả ngày, Duẩn Hạo thực sự đã mệt muốn chết, ăn cơm tối xong liền quay về phòng ngủ, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi. Duẩn Hạo ngồi lên chiếc ghế bành đặt ở trước cửa sổ, nhìn trăng sáng trên bầu trời, ‘Hắn hiện tại đang làm gì vậy nhỉ? Ngủ? Đường như vẫn còn quá sớm, đọc sách? Đường như không có khả năng, ăn đồ ăn? Ân, chắc chắn là vậy. Tại sao ta có thể lưu tâm đến việc làm của người như vậy, hiểu rõ thói quen của người như vậy, mà trong mắt người lại thủy chung không có sự tồn tại của ta?’

Nghĩ vậy, ánh mắt của Duẩn Hạo dần trở nên âm trầm, sóng mắt lạc lõng du ngoạn khắp nơi, lơ đãng nhìn thấy từng vết khắc trên cửa, Duẩn Hạo nở nụ cười. Lúc còn nhỏ, chuyện thích nhất chính là so chiều cao, bất luận là ở Tại Trung gia hay trong hoàng cung, khắp chốn đều có vết tích của bọn họ, hồi nhỏ Tại Trung luôn cao hơn, thẳng đến khi bảy tuổi, rốt cuộc cũng cao hơn hắn, thực sự rất vui vẻ, bởi vì cảm thấy ta cuối cùng cũng có sức mạnh đi bảo vệ hắn, từ nhỏ kỹ năng kỵ xạ của ta là cao nhất trong các huynh đệ, ta nỗ lực luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, chăm học võ công, chính là mong rằng có thể bảo hộ hắn, chiếu cố hắn, che chở hắn. Thế nhưng hắn tựa hồ một điểm cũng không hiểu được tâm ý của ta.

Duẩn Hạo thu hồi ánh mắt có chút cô đơn. Đi tới trước bàn rồi ngồi xuống, trong lúc lấy bút, nhìn thấy nghiên mực của Tại Trung, giống hệt như nghiên mực lúc còn nhỏ. ‘Vẫn thích sao, còn đang dùng?’ Nhớ lúc nhỏ chính mình đã kiên quyết muốn lấy nghiên mực yêu thích của hắn, hắn tức giận đến mức không ăn không uống, thẳng đến khi bá phụ tìm một chiếc giống như đúc đưa cho hắn, hắn mới nguôi ngoai. Không lâu sau đó, hắn ném hỏng nghiên mực của ta, còn giấu đi. Lúc đó sau khi ta nhìn về mặt hắn cười trộm, thực sự là vô cùng tức giận, tại sao hắn lại không hiểu được tâm ý của mình cơ chứ?! Bất quá bản thân cũng không vạch trần trò vui tự đạo tự diễn của hắn, không để ý đến vẻ mặt cười trộm đầy vui vẻ của hắn. Sau này phụ hoàng cho ta một chiếc nghiên mực giống hệt, ta không thèm nhìn lấy một lần mà lập tức ném đi, không phải thứ của hắn, ta muốn nó làm cái gì, không có đồ vật lưu lại mùi hương nơi hắn, ta vì cái gì mà phải giữ lại chứ! Đôi lúc phiền muộn, ta cũng sẽ mở ngăn tủ nơi hắn giấu nghiên mực, lấy nghiên mực ra rồi nhìn một cái, nhìn thấy nghiên mực như nhìn thấy hắn hồi nhỏ, giống như trở lại thời gian chơi đùa vui vẻ của ngày trước, đã bao lâu rồi không có một ngày như vậy, tại sao chúng ta lại trở thành giống như bây giờ?

Trong lòng Duẩn Hạo đau thương vô hạn, đối với y mà nói, sự thống khổ lớn nhất của y chính là Tại Trung không hiểu được tâm ý của y, Tại Trung không những một chút cũng không hiểu, mà còn trước mắt Duẩn Hạo ra sức theo đuổi U Hòa, vì vậy nên Duẩn Hạo cũng theo đuổi nàng. Duẩn Hạo không biết vì sao chính mình phải làm chuyện xung động như vậy. Y chỉ biết rằng chính mình không thể để bất luận kẻ nào có được Tại Trung, Tại Trung chỉ thuộc về mình. Mỗi lần nhìn thấy Tại Trung cùng U Hòa trò chuyện vui vẻ, hắn đều cảm thấy vô cùng tức giận. ‘Tại sao người luôn luôn mỉm cười với người khác, nụ cười của người, nước mắt của người đều chỉ thuộc về ta, nụ cười ôn nhu của người chỉ có thể bày ra trước mặt ta, nước mắt thê mỹ của người chỉ có thể để ta thăm hỏi mà thôi.’ Duẩn Hạo suy nghĩ lung tung, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ ba – Ngự thư phòng:

Một đêm ác mộng khiến Duẩn Hạo ngủ thập phần bất hảo, trong mộng hắn dây dưa với sự đau khổ của Tại Trung, còn có Tại Trung đoạn tuyệt với Duẩn Hạo. Duẩn Hạo bị ác mộng làm tỉnh giấc mấy lần, tuy rằng biết là mộng, nhưng y vẫn lo lắng, y không quên được vẻ mặt lạnh lùng lúc ly khai trong mộng của Tại Trung. Y sợ mình sẽ thực sự nhìn thấy nó, nên dứt khoát mở to mắt để bình minh. Cho nên khi y xuất hiện trước mặt Tại Trung, không hề bất ngờ với đôi mắt gấu trúc của y.

Mấy hôm nay Tại Trung đã có thể tự mình rời giường rồi lâm triều, cho nên Duẩn Hạo không cần ngày chưa sáng đã tiến cung, chỉ cần ở thư phòng chờ Tại Trung xem tấu chương là được. Không mất bao lâu, Tại Trung hạ triều rồi quay lại, nhìn thấy đôi mắt gấu trúc của Duẩn Hạo, dường như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng thốt lên lời nào. Giống như hai ngày trước, hai bọn họ ở trong thư phòng phê tấu chương (Duẩn Hạo làm hết phận sự), ăn bánh ngọt (Tại Trung không chính trực), buổi sáng cũng cứ như

vậy mà trôi qua. Lúc ăn trưa, Tại Trung vui vẻ ăn những món cao lương mỹ vị, Duẩn Hạo lại làm thế nào cũng ăn không vô, bỏ bát đũa rồi trở lại cạnh bàn. Tại Trung lúc này cũng không còn hứng ăn, giương mắt nhìn Duẩn Hạo, ‘Hôm nay thần sắc của hần rất kém, còn có đôi mắt gấu trúc kia nữa, là ngủ không hảo sao? Cũng ăn không vô luôn sao? Hần dường như gầy đi rất nhiều, cười cũng ít đi, tuy rằng bình thường hần cũng không cười với ta, có đúng hay không bởi vì nhớ U Hòa a?’ Nghĩ đến đây, trong lòng Tại Trung không khỏi đau xót, ‘Là cái gì? Tại sao ta lại đau lòng cơ chứ?’ Tại Trung lắc đầu, đem vấn đề đầy phiền muộn ném sang một bên.

Tại Trung buông bát đũa, đi tới bên cạnh Duẩn Hạo, “Này, buổi chiều chúng ta làm cái gì vậy?”

“Phê tấu chương.”

“Ra ngoài chơi đi.”

“Không được, công việc không thể tích lũy.”

“Ta giúp người phê hoàn chúng, chúng ta liền ra ngoài chơi nhé?”

“Người có thể?”

“Nói cái gì vậy, người nghĩ rằng ta không biết đọc sách sao?”

“Người thực sự có thể?”

“Đúng vậy, có thể.” Nói xong Tại Trung liền cầm lấy tấu chương trong tay Duẩn Hạo lên. Chỉ chốc lát sau, liền giao cho Duẩn Hạo đọc qua. “Cũng không tệ lắm nhỉ, có mô có dạng.” Duẩn Hạo có điểm không dám tin tưởng nhìn nhìn Tại Trung, “Ta phê chuẩn, người giúp ta làm đi.”

Khi phê duyệt tấu chương, Duẩn Hạo không ngừng nhìn lên, Tại Trung lúc thì nhíu mày, lúc thì gãi đầu, lúc thì thở dài, lúc thì hiểu ý mà cười ngoác cả miệng. Duẩn Hạo chưa từng nghĩ rằng trên khuôn mặt của mình lại xuất hiện nhiều biểu cảm như vậy, tuy rằng khuôn mặt phía trước là mình, thế nhưng dưới sự kiểm soát của Tại Trung rất không giống nhau.

Không đến hai canh giờ, bọn họ đã phê xong tấu chương, Tại Trung duỗi lưng, ngáp tràn hào hứng mà nói: “Như vậy là có thể đi chơi rồi đúng không?” Không đợi Duẩn Hạo trả lời, hần đã nắm lấy tay y rồi chạy tới ngự hoa viên.

Lúc này đã là cuối xuân đầu hạ, khí trời khô nóng, hai người chạy một hồi liền ngồi xuống bãi cỏ bên hồ, không ngừng thở dốc. “Duẩn Hạo, người còn nhớ những chuyện hồi còn nhỏ không?” Tại Trung nhìn Duẩn Hạo, xấu xa nói. Duẩn Hạo lập tức hiểu ngầm trong lòng. “Nhớ chứ, làm sao lại quên được.” Vừa nói vừa hướng Tại Trung mỉm cười tỏ vẻ đã hiểu ý. Vì vậy hai người song song cởi hài, tắt và áo khoác rồi hướng bên hồ chạy đi, nhảy tùm xuống nước. Hai người vẩy nước vào nhau, thỉnh thoảng còn vui vẻ cười to, trông vô cùng hạnh phúc.

“Trình Duẩn Hạo, người chậm lại một chút đi.”

“Ta không muốn.”

“Người đang vẩy nước vào thân thể của người đó.”

“Ta cũng mặc kệ, nếu sinh bệnh cũng là người sinh bệnh. Ha ha ha~”

“Người quá đáng rồi đó. Ta sắp tức giận rồi này.”

“Người tức đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên chọc người nổi giận.”

Hai người vừa cãi nhau, vừa không ngừng vẩy nước, trận đấu dưới nước càng đánh càng lớn, khiến cho niềm háng hái của hai người càng ngày càng hao.

‘Thần ơi, xin thời gian lúc này hãy ngừng lại.’ Đây không biết là tiếng lòng của ai, có lẽ là tiếng lòng của chung hai người.

Chơi đến mệt lử, hai người kéo thân thể kiệt sức quay về bên bờ, nằm ngửa trên bãi cỏ, mở to miệng thở dốc, thấy bộ dạng chật vật của đối phương, không khỏi cười ầm lên.

“Tại Trung, kỳ thực người rất có tài cán, tại sao ngày thường cũng không giúp ta vậy?”

“Bởi vì phiên a, ta rất ghét chính trị.”

“Ta cũng ghét.” Duẩn Hạo xoa đầu, dùng thanh âm gần như không thể nghe thấy mà yếu ớt nói.

Tại Trung nghe được, hắn quay đầu nhìn về phía Duẩn Hạo, trong ánh mắt lộ ra vẻ đau đớn cùng thương xót, còn có chút tình cảm mơ hồ không rõ. Duẩn Hạo cũng nhìn về phía người nọ, tay không nghe theo sự sai bảo mà xoa lên khuôn mặt của Tại Trung, tuy rằng chạm vào khuôn mặt thuộc về mình là một điều rất kỳ quái, nhưng Duẩn Hạo dường như đã quên đi những điều này, chỉ nhìn đôi mắt đen không thấy đáy của Tại Trung.

Tại Trung dường như bị hành động của Duẩn Hạo làm cho hoảng sợ, trong đôi mắt như viên ngọc lưu ly đen lay lắt xen lẫn sự khó tin, còn giống như có một chút mong đợi, hắn hiện tại đang mâu thuẫn, trong lòng hắn rối loạn, không tìm được tần số nhịp đập, hắn không biết tiếp theo sẽ xảy ra điều gì, hắn cũng không biết hắn phải làm những gì. Tại Trung nhìn khuôn mặt của Duẩn Hạo từ từ thấp xuống, cuối cùng, một mảnh mềm mại, đáp xuống trên trán hắn, lúc ý thức quay trở lại, khuôn mặt Tại Trung đỏ bừng bừng, hai mắt không nhìn về phía Duẩn Hạo nữa. Duẩn Hạo nhìn Tại Trung như vậy thì mỉm cười, y kê đầu trên vai Tại Trung, nhắm mắt lại, nghe nhịp tim của hắn, hơi thở và hô hấp của hắn, rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

(1) Kỳ xạ: Cưỡi ngựa bắn cung.

11. Chương 11

Ngày thứ ba – gian phòng nhỏ của Tuấn Tú trong Kim phủ:

Tiểu E: “Báo cáo công chúa, hôm nay bệ hạ và công tử rất ngọt ngào.”

Tiểu S: “Đúng vậy đúng vậy, công tử và bệ hạ phê tấu chương, trong lúc đó công tử vẫn luôn nhìn lên bệ hạ.”

Tiểu H: “Đúng vậy, bệ hạ cuối cùng cũng biết phải làm việc.”

“Câm miệng, đó không phải là trọng điểm, cút sang một bên.” Ba nữ nhân khủng bố – U Hòa, E, S cùng rống vào mặt Tiểu H.

‘Ta ủy khuất a, những lời ta nói đều là sự thật mà.’ Tiểu H chui vào góc tường, vừa vẽ vòng tròn vừa phẫn nộ nghĩ.

Tiểu S: “Công chúa, lúc chiều công tử và bệ hạ cùng chơi trò vẩy nước.”

Tiểu E: “Àn, bệ hạ và công tử rất vui vẻ. Bệ hạ cũng cười ngoác cả miệng.”

Tiểu S: “Bất quả đường như công tử vẫn nằm ở thế mạnh, ta nghĩ chắc chắn bệ hạ khá yêu thương công tử.”

Tiểu E: “Bọn họ sau khi vẩy nước xong liền nằm trên bãi cỏ nghỉ ngơi, kết quả công tử cư nhiên...”

Tiểu S: “Cư nhiên...”

Hai tiểu cung nữ khiến U Hòa mất hứng, “Nói mau a, cư nhiên cái gì, hai con nha đầu thôi, làm ngắt sự hứng thú của ta.”

“Công tử hôn lên trán bệ hạ.” Tiểu S Tiểu E hai mắt tỏa sáng nói.

“Á ha ha ha ha

” Trong phòng Tuấn Tú không ngừng truyền ra tiếng cười giống như ma quỷ.

“Xem ra đại kế của chúng ta không còn xa rồi a, các người quay lại tiếp tục theo dõi, có tình hình mới phải lập tức hướng ta báo cáo.”

“Vâng.” Tiểu S Tiểu E và Tiểu H ở góc tường trong nháy mắt liền biến mất.

“Tiểu Tuần Tú, thế nào a, kế hoạch của ta sẽ thành công đó, vui không?” U Hòa mang theo bộ dạng quỷ dạ xoa từng bước tới gần Tuần Tú đứng ở góc tường.

“Công chúa,” Tuần Tú nhìn công chúa đầy đáng sợ, không khỏi nuốt nuốt nước bọt, “Ta vẫn không quá tin tưởng thiếu gia khả ái rụt rè của ta sẽ đi hôn bệ hạ.”

“Điều này, vì ngươi là người nhà nên ta sẽ nói cho ngươi biết, mấu chốt ở chỗ...”

“Hả?”

“Đừng cắt ngang, xì xầm xì xầm xì xầm...”

“Cư nhiên là như vậy.”

“Chính là như thế, cái nữ tu viện kia chính là một đại liên minh BL a.”

“Bệ hạ thực sự là đem chính mình đẩy vào chỗ chết rồi a. Vậy ngươi làm sao để bệ hạ và thiếu gia uống được vậy?”

“Ồ, Tiểu Tuần Tú, được không phải do chính ngươi cấp sao?”

“Ta cấp lúc nào a?”

“Cái hộp bánh ngọt đó đó.”

“Hả?!?” Ta lại té xỉu một lần nữa, lại xin lỗi thiếu gia thêm một lần.

“Ai, theo ta lâu như vậy, sao trí tuệ và năng lực được kế thừa vẫn không nâng cao a, chắc chắn chắc, thực sự là một đứa trẻ không thể dạy dỗ a.” U Hòa bước qua người Tuần Tú, ra khỏi cửa phòng.

Ngày thứ ba – Ngự hoa viên:

“Kim Tại Trung, dậy mau.”

“Đừng ồn nữa.”

“Tại Trung, không thể ngủ ở đây được, sẽ sinh bệnh.”

“Không muốn.”

“Sẽ bị cảm lạnh đó.”

“Bốp!” Trên mặt Duẫn Hạo thành công in lên một cái vành mắt đen thui. Tại Trung khi ngủ thật đúng là đáng sợ a.

“Kim Tại Trung, ngươi dậy cho ta.” Trải qua mười phút vật lộn và phản vật lộn, Tại Trung cuối cùng cũng mở hai con mắt.

“Ồ... AAAAAAAAA!!!!!!!” Lại là một trận thét chói tai.

“Chuyện gì xảy ra vậy?!”

“Hình như lại đổi trở lại rồi.”

“Nè nè, có điểm không quen nhỉ. Trịnh Duẫn Hạo, kỳ thực thân thể của ngươi cũng không tệ.”

“Đó là điều đương nhiên.”

“Nha, nói ngươi béo ngươi còn ho suyễn. Hắt xì~”

“Thôi đừng nói nữa, về nhà đi, hình như bị cảm rồi.”

“Àn.”

Ngày thứ ba – Thiên Diệp phủ:

“Tuấn Tú, ta trở về rồi, ta nhớ ngươi muốn chết.”

“Thiếu gia a. Ngươi cuối cùng cũng trở về rồi, ta đã hạ quyết tâm, không bao giờ xin lỗi ngươi nữa. Ta nhất định sẽ thề sống chết bảo vệ ngươi, sẽ không tái để công chúa đầu óc phát sốt, mù lòa chơi đùa ngươi nữa, thiếu gia ngươi hãy yên tâm.”

“Tuấn Tú, ngươi lại nói cái gì vậy, ta không cùng ngươi nói nữa, ta đi tắm đây.” Tại Trung ho một tiếng nhỏ rồi bỏ đi.

Lúc này Tuấn Tú cảm giác phía sau thổi tới một trận gió lạnh, song song bay tới thanh âm đầy lạnh khốc: “Tuấn Tú, ta nghe ngươi nói đầu óc công chúa không thể dùng, đầu óc phát sốt.”

“Hi hi, Hữu Thiên a, Hữu Thiên đại ca a, hảo Hữu Thiên a, ngươi có đúng hay không nghe lầm rồi a, sao ta có thể nói không đúng về công chúa như vậy chứ? Ha ha ha ha~” Trong tiếng cười đầy gượng gạo của Tuấn Tú, Hữu Thiên không có một chút ý tứ lùi bước nào. Tuấn Tú thấy bộ dạng điên tiết kia, thật sự là hận đến nghiến răng.

“Hữu Thiên chết tiệt, chính là ta nói như vậy đấy, thế nào?” Tuấn Tú hai tay chống nạnh, bộ dạng như muốn nói rằng ‘Ta không sợ đáng vẻ của ngươi!’

“Chẳng ra sao cả, chính là gần đây y phục của ta không ai giặt, cơm cũng không ai làm, đánh nhau cũng không có người cùng luyện, bảo kiếm mà ta vừa ý cũng không có cách nào mua được. Nếu như ai đó không muốn giúp ta, ta cũng đành phải đi tìm công chúa mà nói chuyện phiến, thuận tiện đem tiểu tin tức mà ta biết tiết lộ cho công chúa, ngươi biết đó, những kẻ làm thủ hạ như chúng ta, phải dựa vào điểm này mà nhận thưởng để sống qua ngày.” Hữu Thiên sau khi nói xong, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, cười híp mắt nhìn về phía Tuấn Tú.

“Hừ, ta sẽ không khuất phục đâu, bảo ta giúp ngươi giặt y phục làm cơm, ngươi cho rằng ngươi là thiếu gia hả?!”

“Như vậy thì, ta đây tới chỗ công chúa nói chuyện phiến nhé, dù sao nhàn rồi cũng rất vô vị.” Nói xong, nhìn vào mắt Tuấn Tú với dụng ý khác, ánh mắt này giống như lấp đầy sự thông cảm vô hạn, tựa hồ hẳn đã thấy được tương lai của Tuấn Tú, sau khi nhìn xong, liền ưu nhã xoay người, tiêu sái bước đi.

“Ai, Hữu Thiên a, hảo Hữu Thiên, Hữu Thiên đại ca, chúng ta tái thương lương đi, ngươi đừng đi nhanh như vậy a, chúng ta bàn lại đi, công chúa đang ngủ, không rảnh để cùng ngươi nói chuyện phiến đâu, thật đó, ta không lừa ngươi đâu, chúng ta trước tiên cùng nhau trò chuyện, ngươi đừng đi a, chờ ta một chút...” Tiểu Tuấn Tú vội vàng đuổi theo.

Ngày tiếp theo, trên triều đình, ca ca của U Hòa – Tĩnh Dương Vương than thở khóc lóc nói rằng, bởi vì phụ thân nhớ thương nữ nhi ở nữ tu viện dẫn đến bệnh cụ tái phát, nằm trên giường không dậy nổi. Thỉnh hoàng thượng thông cảm cho phụ thân tuổi già, vì giang sơn xa tắp mà bỏ ra một chút sức lực, tha thứ cho U Hòa, để nàng sớm quay về, cha con đoàn tụ. Duẫn Hạo nghe Tĩnh Dương Vương nói đông dong dài dài, quả thực là không chịu nổi sự quấy rầy này, vì vậy chấp nhận thỉnh cầu của hắn, đem U Hòa tiếp nhận về kinh thành.

“Tuấn Tú, ta phải đi rồi, sao ngươi lại hưng phấn như vậy a?”

“Không có a, ta rất luyện tiếc ngài.” (sớm đi sớm hảo)

“Tuấn Tú, tình bạn giữa chúng ta chính là vô cùng thâm thiết a.”

Ta choáng váng, nữ nhân này thật đúng là lại tự quyết định, lúc nào giữa ta và nàng đã có tình bạn rồi a, “Công chúa, ngài chỉ có mau chóng trở về mới có thể nắm giữ trực tiếp tài liệu, phát triển sự nghiệp của ngài a.”

“Vậy cũng đúng, ta đây trở về rồi, Tuấn Tú ngươi cũng phải cố gắng đó, Hữu Thiên nhà ngươi hảo đáng thương a.”

Hữu Thiên? Đâu có liên quan tới ta. Nhà ta? Hảo kỳ lạ a, thôi mặc kệ, tiểu ma nữ đi rồi thì so với điều gì cũng tốt hơn hết, ngày hôm nay phải hảo hảo chúc mừng, hi hi, tự do rồi, cuộc sống hạnh phúc của ta lại tới rồi đây~

12. Chương 12

Chuyện kể rằng, từ sau cái lần mà quỷ kế của U Hòa thành công, thiếu gia và bệ hạ vẫn luôn thông thả tiến hành trao đổi tình cảm của bọn họ. Mỗi ngày thiếu gia đều có thể thức dậy đúng giờ (phải biết rằng gọi thiếu gia dậy không phải là một chuyện dễ dàng), tự mình ngoan ngoãn mặc y phục, ngồi lên kiệu rồi tiến cung, thế nhưng mỗi lần đến cửa cung vào sáng sớm lại muốn kiệu phu dừng lại, đợi đến khi giờ sắp đến rồi, mới bảo kiệu phu nâng kiệu nhập cung, ta thực đáng thương a, sáng sớm mỗi ngày liền phải rời giường (bởi vì thiếu gia tích cực một cách đầy quái lạ, cũng cướp luôn đặc quyền ngủ nướng của ta), thiếu gia lúc ngồi trong kiệu có ngủ, thương cảm cho ta mỗi ngày đều phải đứng giữa gió to mà không ngừng ngáp dài.

Vào cung, thấy bệ hạ, thiếu gia rõ ràng đã sắp ngoác miệng đến tận mang tai nhưng vẫn cứ phải giả bộ điềm tĩnh, đối bệ hạ đây xa cách. Mỗi khi bệ hạ cùng thiếu gia trò chuyện, câu trả lời của thiếu gia luôn luôn là ‘Àn’, ‘Hảo’, ‘Đúng’ rồi nhìn bệ hạ sốt ruột vò đầu bứt tai, thiếu gia thâm sắc khoái trong lòng, ngoài mặt thì kiềm chế đến nhăn cả mặt, ta không khỏi cảm thán: Nguyên lai thiếu gia là nữ vương thụ a.

Người hỏi ta nữ vương thụ là nghe từ đâu ra ư?

Cái này người còn phải hỏi sao?

Ngoại trừ kể tên U Hòa biến thái kia thì còn ai nữa chứ.

Ta nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống, nhìn trước nhìn sau, trong vòng 50km hoàn hảo không có cái tên Hữu Thiên chết tiệt kia, nếu như hần nghe thấy, có thể ta sẽ không được một ngày lành tron vẹn. Ta cũng không muốn giặt y phục, nấu cơm, làm bạn cùng tập luyện, shopping rồi thanh toán đâu a.

Người hỏi ta shopping là gì hả, cái này ta cũng không biết, đại khái là mẹ ta nhất thời đầu óc biến động, đã quên mất nàng đang viết cổ đại văn rồi.

Chuyện kể rằng ngày hôm nay, cái gì, bảo ta lại nói ‘chuyện kể rằng’ hả, chê ta không sáng tạo ư, ta chính là thích nói ‘chuyện kể rằng’, người muốn bắt ta như thế nào, người thích ‘chuyện kể rằng’, ta cũng nói ‘chuyện kể rằng’, người không thích ‘chuyện kể rằng’, ta cũng nói ‘chuyện kể rằng’, mặc kệ người có thích ‘chuyện kể rằng’ hay không, ta cũng muốn nói ‘chuyện kể rằng’, cái gì, chê ta lảm nhảm lải lải giống Đường Tăng? ‘Đường Tăng’ là cái gì thế, có ăn được không vậy?

Chúng ta tiếp tục câu chuyện thôi nào, chuyện kể rằng, ta chính là muốn nói ‘chuyện kể rằng’, ngày hôm nay là đại hội ngắm hoa mỗi năm một lần, Thái hậu mở yến tiệc thỉnh bách quan đến ngự hoa viên ngắm hoa, Thiên Diệp một nhà đương nhiên cũng được liệt vào hàng danh sách được mời.

Đại hội này nói dễ nghe là đại hội ngắm hoa, nói thực chất một chút chính là đại hội bà tám, chỉ cho phu nhân của bách quan có cơ hội gặp mặt, cho mọi người nói thỏa thích ở sân, đem những tin đồn nghe được lúc thường lấy ra nói sạch, mọi người giao lưu quyết tâm lĩnh hội, tái nghiên cứu nghiên cứu làm sao để phóng đại tin đồn lên. Hậu viện nơi hoàng cung này bản thân chính là khu vực nền tảng sản sinh ra tin đồn, cho nên người nói về những tin đồn hay nhất đương nhiên chính là người đứng đầu hậu cung — Thái hậu.

Bất quá năm nay dường như có chút biến đổi, bởi vì Thái hậu dẫn đầu một đám bà tám, a xấu hổ quá, không cần thận mà nói sai rồi, là một đám phu nhân đang vây quanh bên người U Hòa, tràn trề hứng thú nghe nàng nói điều gì đó, sau khi nói được một hồi lâu, đám phu nhân... bà tám kia còn đem ánh mắt dừng trên người thiếu gia và bệ hạ, giữa ta và Hữu Thiên rồi bỏ chạy, trời ạ, bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì a, lòng hiếu kỳ của ta đã tăng thêm gấp mấy lần rồi nè.

“Thiếu gia, những phu nhân đó đang nhìn ngài và bệ hạ đó, các nàng đang nói cái gì vậy?”

“Các nàng có thể nói cái gì nữa, tất cả là những tin đồn không dinh dưỡng mà thôi.”

“Thế nhưng ánh mắt của các nàng hảo quý dị a.”

“Tuần Tú này, dạo này người không đi đọc sách sao? Phu tử nói phi lễ vật thị, phi lễ vật thính¹, người đó, thật là...” Còn vừa nói vừa lắc đầu, “Ta qua bên kia ngắm hoa, người đứng đây trông coi đi!” Thiếu gia cứ như vậy mà để ta lại một mình, ai, mặc dù thiếu gia nói rất có lý, ta không nên đi nghe những tin đồn này, thế nhưng lòng hiếu kỳ ai ai cũng có, một đám người ở trước mặt ta nói khí thế ngất trời, ta sao có thể coi như không thấy được cơ chứ? Thiếu gia, người đừng để bụng nga. Vì vậy ta lấy tốc độ phi thường chậm, đi tới chỗ đám người, bao gồm cả Thái hậu và U Hòa.

“Kỳ thực trong cung có rất nhiều cặp đôi, không phải chỉ có biểu ca và Tại Trung, Hữu Thiên và Tuần Tú.” Cái gì? U Hòa cư nhiên cùng Thái hậu các nàng nói cái này, Thái hậu a, nàng đang nói nhi tử của người thích nam đó, người sẽ không có tôn tử mà bế dậu, thế mà người cư nhiên còn nở nụ cười.

“Hài tử Tại Trung này, ta rất thích, nếu như hoàng nhi có thể cùng hần hảo hảo, ta ngã cũng yên lòng.” Ta choáng, Thánh thượng a, người rốt cuộc có phải là thân sinh của Thái hậu không vậy hả?! “Ngược lại, hài tử Hữu Thiên này, cả ngày đều lạnh như băng, ta sợ hần sẽ hù dọa Tiểu Đào Tử của chúng ta mất.” “Thái hậu, điều này người đừng lo lắng, Hữu Thiên mặt ngoài rất lạnh lùng, bất quá hần rất thương yêu Tiểu Tuần Tú, lần trước ta còn thấy hần giúp Tiểu Tuần Tú giặt y phục làm cơm đó.” “Thật không nghĩ rằng hài tử này lại ngoài lạnh trong ấm như thế a.” “Đúng vậy đúng vậy, Tuần Tú sẽ hạnh phúc.” Giúp ta giặt y phục làm cơm, đại tỷ, người làm rõ tình hình đi rồi hăng nói, rõ ràng là hần uy hiếp ta, bảo ta giúp hần giặt y phục, y phục toàn bộ đều là do ta giặt, hần chỉ là phơi đồng y phục đó lên để khoe khoang mà thôi. Làm cơm? Hừ, hần căn bản là không thêm giúp đỡ, chỉ hái có mấy loại rau xanh thôi hà.

“Kỳ thực, các quan lớn trên triều đình xoi mói lẫn nhau cũng phi thường khả nghi a...” Thanh âm ồn ào của U Hòa vẫn không ngừng gieo rắc tin đồn, ta càng nghe càng lạnh tim, đây rốt cuộc là cái thế giới gì vậy hả?!

“Ô, đó không phải là Tuần Tú sao? Mau đến chỗ ai gia² ngồi đi nào...” Không cần thận mà để lộ thân ảnh, bị Thái hậu các nàng kéo tới, ngồi giữa một đám nữ nhân nghe các nàng nói rằng các nàng đang tìm manh mối của ta và Hữu Thiên, bệ hạ và thiếu gia, mồ hôi lạnh của ta không ngừng chảy xuống, phát ra tiếng ‘tong tong tong tong’. Thiếu gia, ta biết sai rồi, ta thực sự cần phải phi lễ vật thị a.

Ở hoa viên bên kia, Tại Trung đang chơi đùa với một đóa hoa tường vi kiêu diễm đã nở, “Cẩn thận một chút, sẽ đâm vào tay.” Thanh âm đầy ôn nhu của Duẫn Hạo ở phía sau vang lên, Tại Trung nhìn vào mắt Duẫn Hạo, không quan tâm đến y, tiếp tục chơi đùa với đóa hoa tường vi kia. “A!” Tại Trung khẽ kêu một tiếng, Duẫn Hạo nhanh chóng đi tới trước người Tại Trung, kéo tay hần qua, bỏ vào trong miệng, mút. “Á!” Tại Trung bị động tác bất thành linh của Duẫn Hạo hù dọa, khuôn mặt bỗng chốc ửng đỏ, ra sức muốn lấy tay từ trong miệng Duẫn Hạo ra, nhưng mỗi lần đều bị Duẫn Hạo kéo trở lại.

“Đã được rồi, người đừng mút nữa.” Tại Trung xấu hổ đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

Duẫn Hạo nhìn Tại Trung như vậy, không nhịn được mà muốn ôm vào trong lòng, bất quá hiện tại không thể, y còn có một số việc muốn minh bạch. “Mấy ngày nay sao người không để ý tới ta?” Buông tay Tại Trung ra, Duẫn Hạo khoanh hai tay lại rồi nhìn hần.

“Ta không có a.” Tay đột nhiên bị buông ra, Tại Trung cảm thấy thiếu đi một chút sự ấm áp.

“Làm sao không có, mỗi lần ta và người trò chuyện, người đều xa cách, Kim Tại Trung, người rốt cuộc muốn thế nào a.”

“Ta không muốn thế nào cả.”

“Người... Chẳng lẽ tâm ý của ta người vẫn không hiểu được sao? Ta tưởng rằng hành động của ta ngày đó tại ngự hoa viên đã khiến người minh bạch.”

Tại Trung nghe y nói ngự hoa viên, không nhịn được mà lại nhớ đến một màn khiến người ta xấu hổ ngày đó. Cúi đầu, không nói lời nào, nhưng tiểu ý nơi khóe miệng đã biểu thị rất rõ ràng.

Duẫn Hạo nhìn Tại Trung cười trộm, một phát đem hần ôm vào trong lòng, “Tin tưởng ta, ta thực sự thích người, từ lúc nhỏ đến bây giờ cũng chưa từng thay đổi, nhớ hồi nhỏ ta từng nói rằng muốn kết hôn với người,

muốn người làm tân nương của ta không? Đó là lời nói chân thật, không phải bông đùa.”

Nhớ, tất cả đều nhớ, ta cũng thích người, cũng từ nhỏ đến lớn chưa từng thay đổi. Tân nương sao? Mặc dù có chút xấu hổ, bất quá ta nguyện ý làm tân nương của người. Tại Trung lẳng lặng tựa vào giữa khuỷu tay của Duẩn Hạo, nụ cười tươi đẹp rung động lòng người, cảm giác này thật sự rất tốt, ấm áp, an nhàn. “Duẩn Hạo, ta cũng thích người,” Tại Trung nhỏ giọng nói, bất quá Duẩn Hạo đã nghe được, mỉm cười, nhân nhĩ khả ái của hắn, cuối cùng cũng nói ra rồi, trước đây hắn không được tự nhiên, hiện tại xem ra cũng có thể không so đo nữa rồi.

Thái dương đã xuống núi, mặt trăng hoa lệ lên ngôi. Tại Trung cùng Duẩn Hạo ngồi trên ghế đá nơi hoa viên, trò chuyện câu có câu không, “Bệ hạ, Thái hậu đưa một bàn điểm tâm tới, thỉnh ngài thưởng thức.” Cung nữ đem điểm tâm đặt xuống rồi lui ra ngoài.

“Ném thử một miếng đi, là mẫu hậu phái người đưa tới đấy.” Duẩn Hạo gấp một miếng bỏ vào chén đĩa của Tại Trung.

“Hảo a, người cũng ném thử đi.”

“Người ăn trước đi, ta muốn nhìn người.” Nghe thấy Duẩn Hạo nói như vậy, Tại Trung không khỏi đỏ mặt, cúi đầu ra sức ăn điểm tâm, thật lâu sau đó mới thấp giọng nói, “Cũng không phải không nhìn thấy gì mà, sao cứ nhìn hoài vậy.”

“Bởi vì hôm nay Tại đặc biệt mê người a.”

Duẩn Hạo đặc biệt đè thấp âm thanh ở bên tai, Tại Trung chưa bao giờ cảm thấy mê hoặc như lúc này. Chậm rãi ngẩng đầu, thẳng thắn nhìn về phía Duẩn Hạo. Duẩn Hạo thấy bên mép Tại Trung còn dính vụn thức ăn, xấu xa mỉm cười, thân thể áp vào Tại Trung, khuôn mặt của bọn họ cách nhau không được hai cm, Tại Trung có thể nhìn thấy chính mình trong mắt Duẩn Hạo, đầu lưỡi của Duẩn Hạo liếm qua môi Tại Trung, nhìn Tại Trung tròn tròn con mắt, nói rằng: “Thật là chẳng tình thú chút nào cả, bây giờ người cần phải nhắm mắt lại.” Nói xong, lần thứ hai hôn lên môi Tại Trung. Đôi môi của hắn mềm mại giống như trong tưởng tượng, thơm ngon ngọt ngào.

Tại Trung lúc này đã hồi hộp đến mức không biết phải làm thế nào cho phải, gắt gao nhắm chặt mắt lại, hai tay cứng ngắc nắm lấy y phục Duẩn Hạo, hoàn toàn nằm trong trạng thái bị động, để Duẩn Hạo dẫn hắn đi tìm kiếm một thế giới mà hắn chẳng biết điều gì.

“Hé miệng ra, Tiểu Ngốc.” Thanh âm vừa vui vừa độc ác của Duẩn Hạo vang lên.

Khuôn mặt của Tại Trung ửng lên giống như một quả cà chua, ngoan ngoãn hé miệng, nghênh tiếp Duẩn Hạo. Lưỡi của Duẩn Hạo xông vào trong miệng Tại Trung, nhẹ nhàng càn quét khoang miệng của nhân nhĩ.

“Ngô~” Tại Trung bị Duẩn Hạo hôn đến không thể hô hấp, theo trực giác mà lùi lại, thế nhưng Duẩn Hạo rất nhanh liền phát hiện ra ý đồ của hắn, một tay không đổi ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, tay kia đỡ lấy đầu, không cho phép hắn lùi về phía sau.

“Chát!” Một thanh âm không phù hợp với bầu không khí vang lên, chỉ thấy khuôn mặt bánh bao của Duẩn Hạo chúng ta phồng lên, rất ủy khuất mà nhìn Kim Tại Trung thiếu gia.

“Sắc lang!” Tại Trung ném lại một câu nói, khuôn mặt ửng đỏ, nhanh chóng chạy ra ngoài. Lúc này khuôn mặt phồng phồng của Duẩn Hạo ngày càng sưng lên, một mình ngồi cạnh chiếc bàn bằng đá, còn lầm bầm tự nói: “Rõ ràng bầu không khí rất tốt cơ mà.”

Lúc này, trong rừng cây cách đó không xa:

“May quá may quá, suýt nữa thiếu gia bị bệ hạ ăn sạch rồi.”

“Thật là, rõ ràng bầu không khí rất tốt mà, tại sao đột nhiên lại thành như vậy cơ chứ?!”

“Công chúa a, Tuần Tú đã sớm nói với người rồi, kế hoạch của người sẽ không thành công đâu.”

“Người cầm mỏ lại cho ta, lần này rõ ràng có thể lừa lên giường, người nói mau, có đúng là người đã làm hành động gì rồi hay không?!”

“Oan uổng a, tiểu nhân cái gì cũng chưa làm.”

“Hừ, ta không thể tin tưởng người được, ta phải đi hỏi Hữu Thiên, hẳn nói ngày hôm nay có việc muốn báo cáo với ta.”

“Đừng mà, công chúa... Ai~ Cuộc sống bi thảm của ta rồi cuộc bao giờ mới có thể trôi qua a, cuộc sống hạnh phúc khi nào mới có thể đến đây?!?”

“Vĩnh viễn không ngừng lại, á ha ha ha ha~ Sự nghiệp Duẫn Tại của ta, ta sẽ không vứt bỏ đâu~”

“Đừng mà

~~!!” Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp chân trời.

Cuộc sống bi thảm của Kim Tuấn Tú vẫn như cũ mà tiếp tục, sự nghiệp của công chúa vẫn như cũ mà tiếp tục, và Duẫn Tại của chúng ta vẫn như cũ mà tiếp tục.

(1) Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính: Không nhìn điều sai, không nghe điều bậy.

(2) Ai gia: Thái hậu hoặc hoàng hậu tự xưng mình sau khi chồng mất trong tiểu thuyết, kịch ngày xưa.

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-bi-tham-cua-kim-tuan-tu>